XI. évfolyam, 11. szám
1955. március 17.

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

BESZÉDES TÁBLÁK

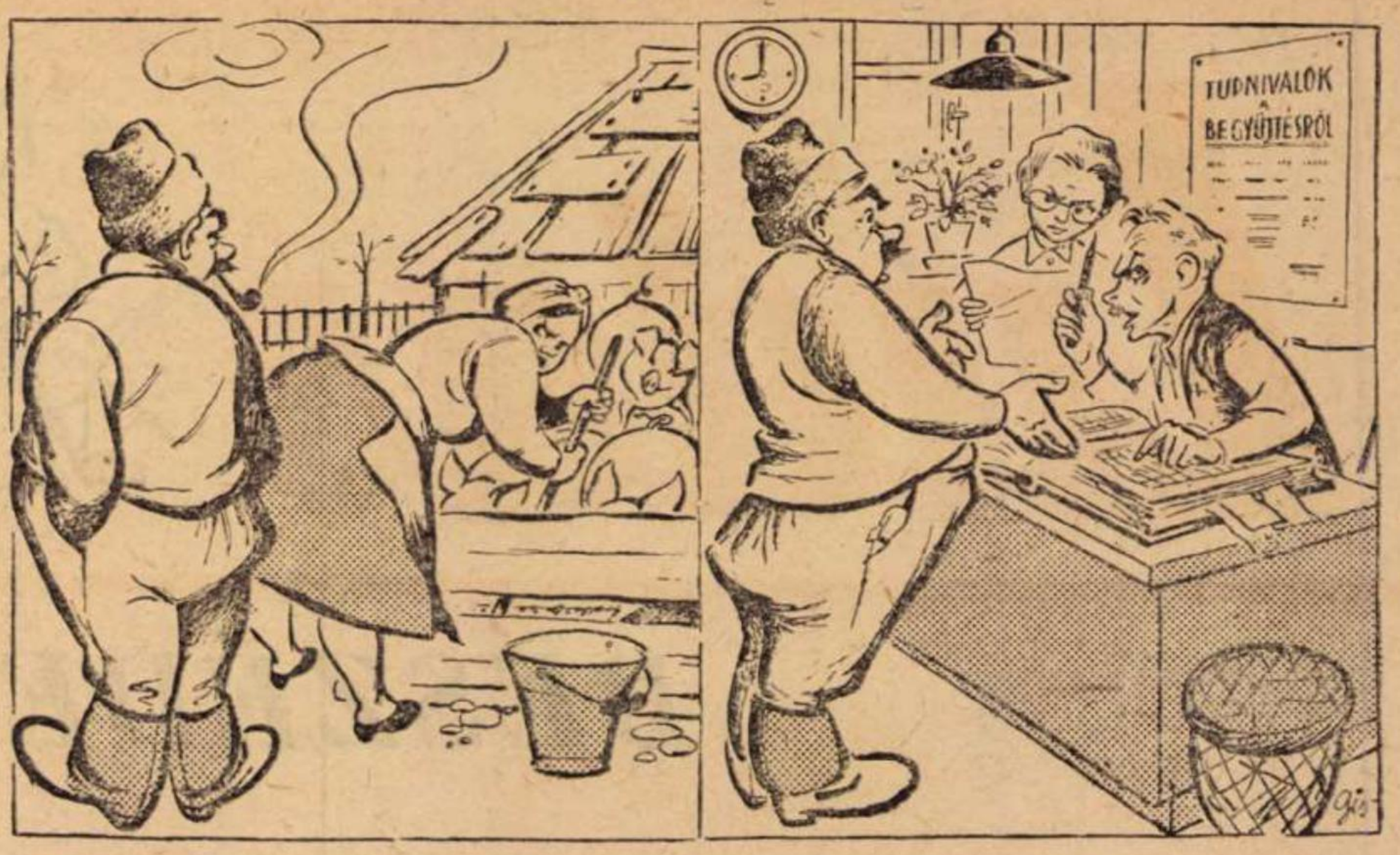


ALTATÓDAL



Churchill: Aludj kicsikém, gondoskodom a jövődről . . ;

Zsíros János bead



— Nagyon felszaporodott már a hátralékod, János! Mégis csak be kéne adni valamit . . .

— Nincs egy szem kukoricám sem . . .
— Ezt akarja nekünk beadni?

Kuksi



A hölgyet, akinek szoba-hallos lakását csak vékonyka fal választotta el az enyémtől, Gukesó Emmának hívták, de vőlegénye, egy pápaszemes, cingár, nagyhajú zenetanár, általam ismeretlen okokból Kuksinak becézte. Bonyolulttá tette a dolgot, hogy Emma is Kuksinak szólította a zenetanárt.

Mindezt azért tudom, mert áthallatszott. A mi házunkban ugyanis mindenhonnan minden áthallatszik. Alulról Szmetena házfelügyelő rádiója, felülről Vargáék csemetéjének labdázása, baloldali szomszédom sem unalmas, mert furulyázni tanul, de egyikük sem idegesít annyira, mint a jobbról hangzó állandó kuksizás.

— Kuksi édes hol vagy? A fürdőszobában Kuksikám! Kuksi én úgy szeretlek, hogy az borzasztó! Kuksi, én már nem tudnék nélküled élni!

Amikor hangosan beszéltek, még csak értettem, hogy mélyik Kuksi nem tud élni a másik nélkül, de ha suttogtak, lehetetlenség volt megállapitani személyazonosságát, ami módfelett bosszantott, mert preciz ember vagyok, s szeretem tisztán látni a dolgokat. Különben is hülyeség az egész. Mi az, hogy én is Kuksi, te is Kuksi? Mindenki nem lehet Kuksi. Mit csinálnának, ha feltelefonálnám a Gukcsó lakást és Kuksit kérném a telefonhoz? De nem tehettem, mert Gukcsónak nem volt telefonja.

Volt eset, mikor a nő töprengésre adott okot. Egyszer például igy gőgicsélt önfeledten . . . jaj, te, azért szeretlek, mert olyan kuksi vagy... Cipp . . . cipppp . . . A válasz cupp . . . cupp . . . volt. Ezen eltűnődtem. Milyen lehet, amikor az ember olyan kuksi? Irigyeltem a pápaszemes nyakigláb zenetanárt és egész este szomorú voltam. Engem ugyanis még sohasem szólított nő Kuksinak.

Igy telt-múlt az idő szomszédaim hangos kuksizása közben, amikor egyszer az előszobában hallottam, hogy szomszédaim az ajtajuk mögött búcsúznak.

— Kuksi én már nem tudnék nélküled élni! — mondta a nő önfeledten.

Kinéztem a függöny mögül. Egy alacsony, kövér, kopasz férfi távozott a Gukcsó lakásból.

Ugy látszik, Kuksinál mindenki lehet Kuksi.

Andor Leon

A „FUSIZÓ"



— Nem olyan egyszerű ez, kérem! Pláne ha figyelembe vesszük azt is, hogy én tulajdonképpen asztalos vagyok . . ;

Lassú ügyintézés a tanácsházán



— Mit keresel itt Julis?
— Van egy kis elintézni való ügyem . . .



— Kicsit várni kell még . . .



— Ha már úgy is itt vagyunk, ezt is elintézhetjük!



— Gyerekkel talán hamarabb bejutunk!

Van ilyen igazgató...?



I. tolvaj: Most lopjuk ki alóla a széket, vagy várjunk vele?
II. tolvaj: Á, várjuk meg, míg felébred! Akkor se veszi észre!

A SELEJTÁRUK BOLTJÁBAN

Eladó (szolgálatkészen): Jónapot kívánok!

Vevő: Jónapot . . .

Eladó: Tetszik parancsolni?

Vevő (bizonytalanul): Kérem, kinn a kirakatban láttam egy nájlontáskát . . .

Eladó: Nájlontáska? Az van kérem, hogyne . . . És nem is akármilyen! Tessék kérem megnézni, hogy milyen ócska! Ennél ócskábbat nem tetszik kérem találni sehol! . . . Ebbe, ha bele tetszik tenni valamit, az rögtön kipotyog . . .

Vevő: Ez biztos?

Eladó (önérzetesen): Garantáljuk!! . . . Megfelel?

Vevő (töprengve): Hát, ha nincs rosszabb . . .

Eladó (buzgón): Más valamivel nem szolgálhatunk? Tessék körülnézni nálunk . . . Talán egy szép fésűt . . . Csak tizenöt foga hiányzik . . . Valódi selejt! . . . Ugy kihúzza az ember haját, mint a pinty!

Vevő: Megnézhetem?

Eladó: Melyik darabját tetszik nézni? Mert két darabban van . . .

Vevő: Mindegy! *(Gyönyörködve forgatja a fésűdarabkát.)* És tessék mondani, hamar törik?

Eladó: Hajhoz érintve ripityára megy!

Vevő: Tükrük nincs?

Eladó: Van, hogyne volna! Ha akarja, drága asszonyom, összesöpörhetjük a szilánkokat . . .

Vevő: Nem, ne fáradjon . . . Mutassa meg inkább azt a babát!

Eladó: Babát? Azonnal! Príma darab. Se keze, se lába, se feje! Ez kérem egy örök darab! Ezt nem fogja a kis lurkó összetörni, vagy széttépni! De nem ám! *(A vevő füléhez teszi a babát.)* Tetszik kérem hallani, hogy nem sír? Ezt kérem rángcigálhatják, üthetik, verhetik, ez nem mukkan meg akkor sem. Vagy talán felhívom a figyelmét erre a játékautóra! *(Kitesz a pultra egy kisautót.)* Ez kérem nem megy, nem esik le az asztalról, de még tolni sem lehet, mert egy kereke hiányzik . . . Nagyon olcsón, hihetetlenül olcsón adjuk . . . Ön meg fog lepődni!

Vevő (kipróbálja az autót): De kérem! Ez az autó megy!

Eladó: Az ki van zárva. Hogy tetszik ilyet gondolni?

Vevő: Remekül szalad! Nézze!

Eladó (reménykedve): Mindjárt felrobban!

Vevő: Ennek semmi baja!

Eladó: Itt valami tévedés lehet!

Vevő (felháborodottan): De kérem ez mégis csak sok! Ujpestről jöttem be ide, a Selejtáruk-boltjába és akkor rám akarnak sózni egy kifogástalan játékautót!

Eladó: Kéremszépen . . .

Vevő: Igy nem lehet bánni egy dolgozóval! Kérem a panaszkönyvet!

Mikes György

IDILL

Spinéthangú kis menüett dalolt,
A kávé szinén fehérlett a hab,
Ültünk a pamlag messzi végein,
Rózsaszín ernyős kis csillár alatt.

Te gyapjúszálat gombolyitgatál,
Én segédkezék. Itt az alkalom,
Hogy szép serénykedésnek ürügyén
Szerelmes karom feléd tárhatom.

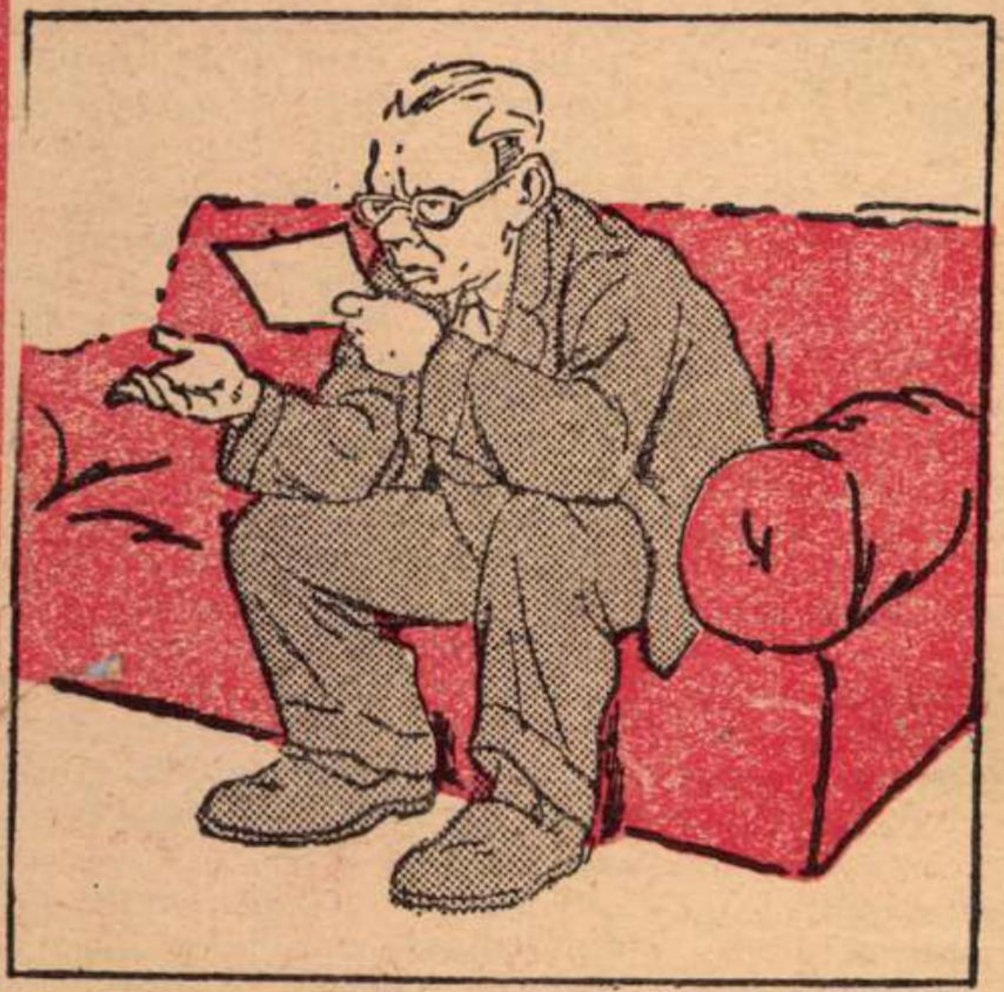
Tartottam volna idők végeig!
Ó, hogy rőfönkint szakadt volna bár . . ;
De felgöngyöléd boldog perceim;
Kitárt karomról elfogyott a szál.

S csókom otthagyva ujjaid hegyén,
Házad előtt oly furcsa volt az út . . .
Álmodtam csak, vagy káprázott szemem?
Az autóbusz jött, nem a lóvasút.

Elekes Attila

a Ludas Matyi SZOVJET VENDÉGRAJZAI a Krokodilból

Példás papa



— Szülői értekezletre hívnak, de az iskola címét azt elfelejtik megírni...

(Bazsenov rajza.)

Egy katonai szabóműhelyben

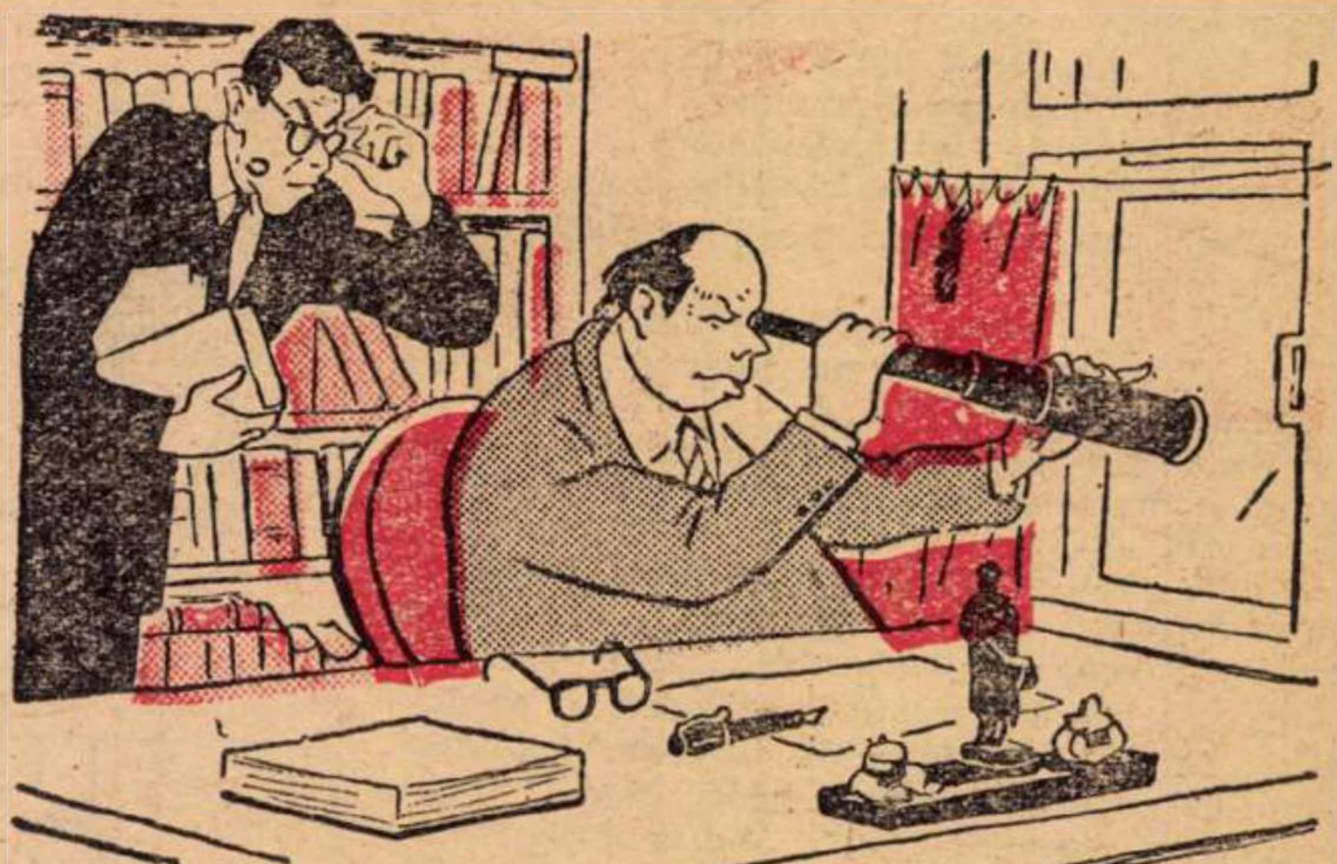
Az amerikai hadseregbe állítólag zöldszínű egyenruhát akarnak bevezetni.



— Azt mondják, hogy új egyenruhát kell csinálnunk, de mi ebben az új? Legfeljebb az, hogy SS helyett US van rajta.

(Ganf rajza.)

Az író teljes fegyverzetben



— Hát te mit csinálsz?
— Tanulmányozom az életet..

(Krilov rajza.)

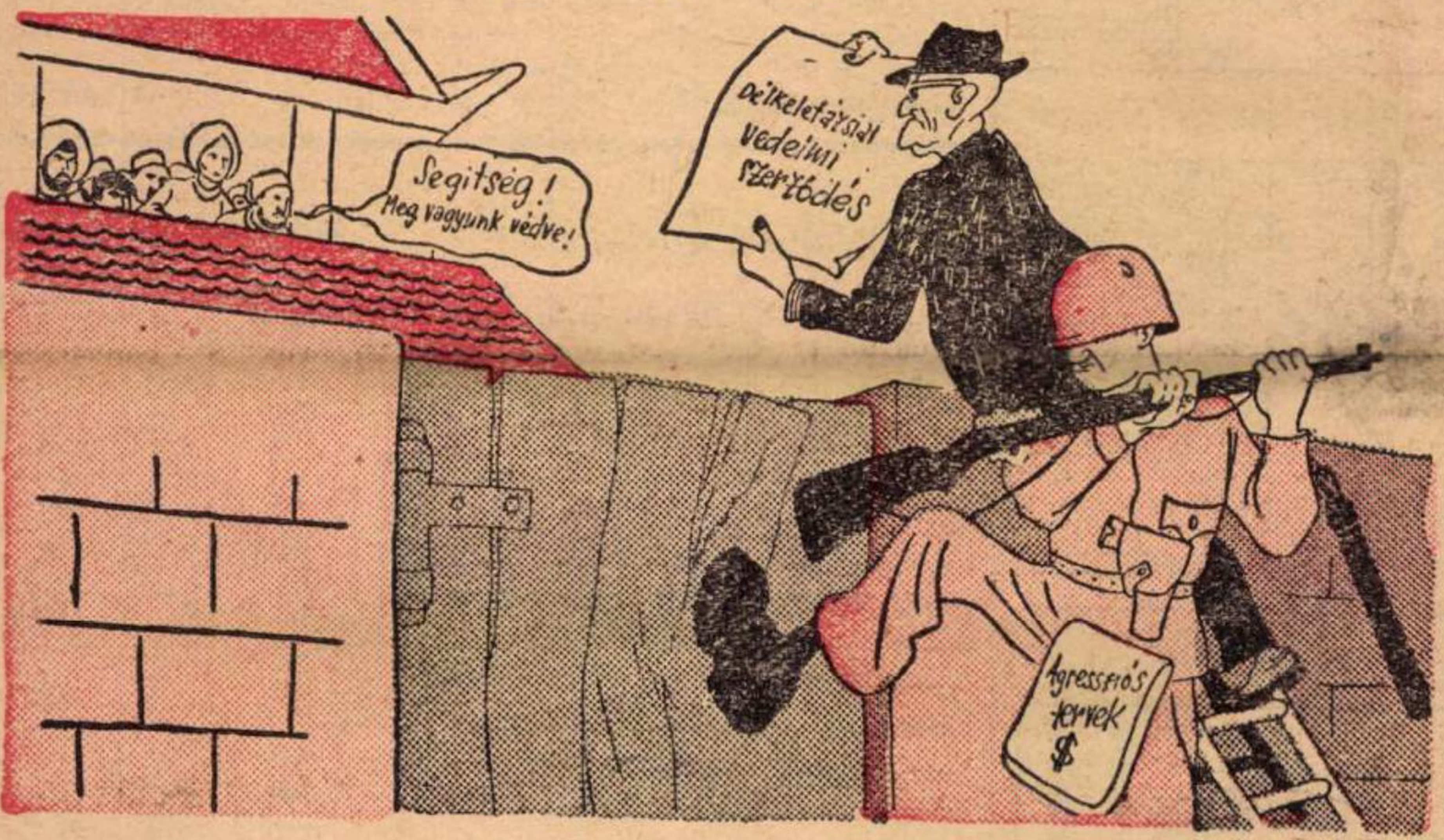
Amerikai fogás

A párizsi szerződés feljogosítja az USA-t, hogy atomfegyvert adjon a Wehrmacht kezébe.



(Kukrinyikszi rajza.)

Segítség, meg vagyunk védve!



(Jefimov rajza.)

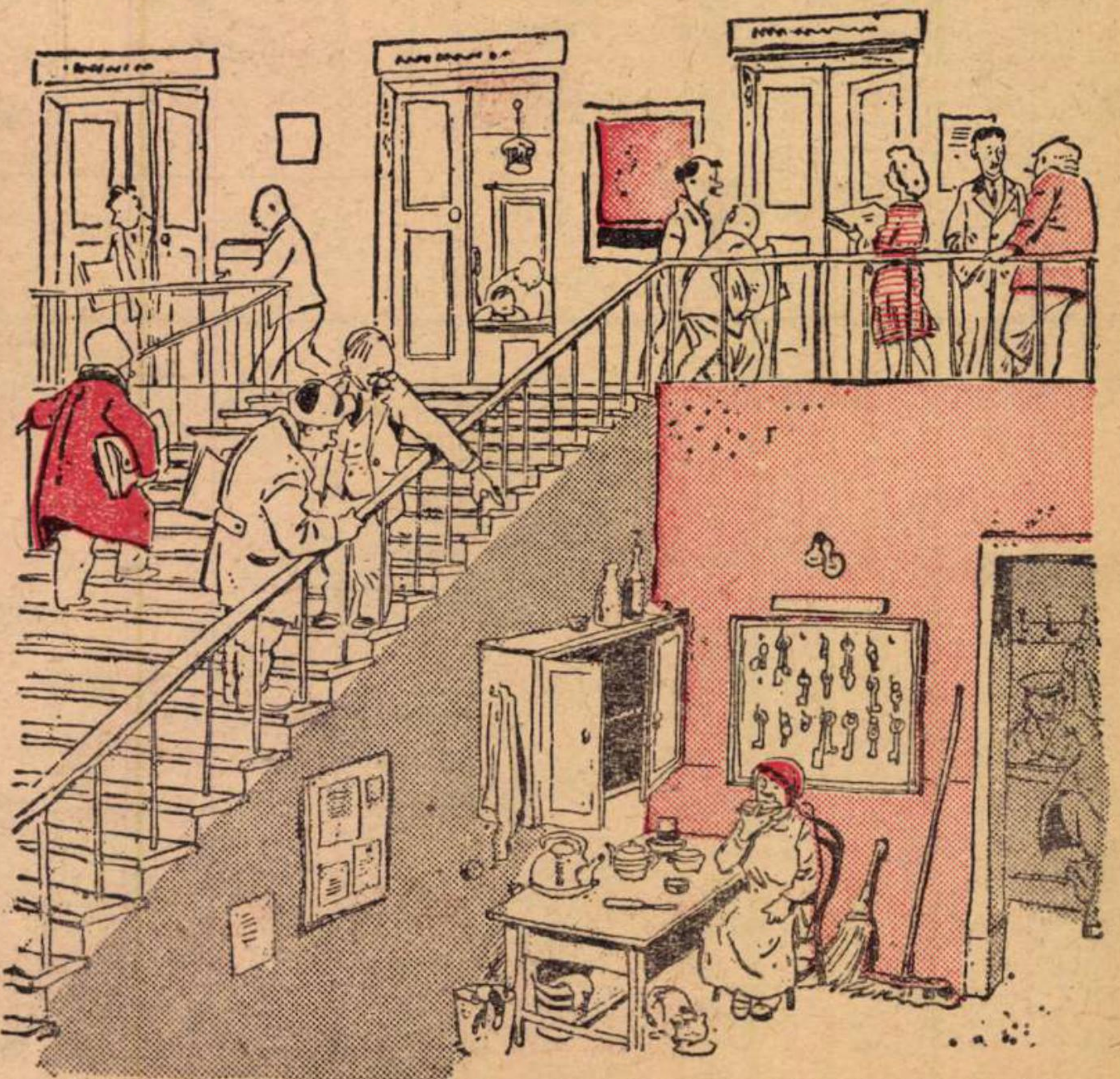
Családi csendélet



— Nálunk a családban mindenki szorgalmasan tanul... Csak a papa egyéni tanuló.

(Gencs rajza.)

Egy járási mezőgazdasági osztályon



— Kitől kaphatnék felvilágosítást a kukoricaültetés új módszereiről?
— Forduljon a takarítónőhöz: nemrég jött faluról!

(Szemjonov rajza.)

BOGARAM: A HÁZIÁLLAT

Mindenkinek van valami bogara, nekem az, hogy már évek óta háziállatot szeretnék tartani. Egy alkalommal, amikor a feleségem elsózta a húslevest, s így engedékeny hangulatban volt, ismét felvetettem a háziállat-kérdést.

— Csak egy iciri-piciri háziállatocskát szeretnék tartani...

— Tartsál, ha olyan nagyon akarsz! — mondta a feleségem, amiből láttam, hogy erősen gyötri a bűntudat a húsleves miatt.

Örömömben akkorát ugrottam, mint egy szöcske, de hamarosan rájöttem, hogy kár volt mértéken felül örülni:

— Tarts, amit akarsz, de feltételeim vannak... Nem tarthatod sem ó'ban, sem kalitkában, sem ketrecben, sem szabadon... nem teheted a földre, a falra, a lámpára a székekre és az ágyba... Tarthatsz háziállatot, ha nem szaladgál, nem repül, nem mászik, nem rágcsál, nem nyalja meg a gyerek kezét... ha nem okoz piszkot, bűzt, rendetlenséget... ha nem ugat, nyávog, csipog, bőg, nyerít, cincog, mekeg, fütyül, brekeg... ha nem kell simogatni, idomítani, sétáltatni és főként, ha nem kell vigyázni rá, akkor, de csakis akkor tarthatsz háziállatot kényedkedved szerint...

Napokig töprengtem, hogy kényem-kedvem szerint a feltételek betartásával milyen háziállatot tartsak, mert a kutya, a macska, a papagáj, a kanári és a fehér egér, amelyekre azelőtt bátran gondoltam, most hiú álommá váltak. A töprengés második stádiumában liba, kacsa, disznó, ló, kecske, tehén, béka, tyúk, mókus, sün és szarvasbogár jutott eszembe, de kisvártatva mindegyik áldozatul esett a kegyetlen feltételeknek. A krokodil, az oroszlán, az orrszarvú, az elefánt a maga nemében mind erős állat, de valamelyik feltétel biztosan beléakaszkodott, s elpusztította, mielőtt a gazdája lehettem volna. A zsiráftól a mosómedvéig, a tevétől a bölömbikáig végigböngésztem a lexikonban minden állatot. Egyik sem volt megfelelő. A mammut, a brontosaurus, az ichthyosaurus, s a többi exotikus őslény ugyancsak kiesett a számításból, nemcsak a feltételek szigorúsága, hanem különösen a néhány millió esztendő eltelte miatt, amely elválaszt bennünket a földtörténeti triásztól, amikor tenger borította a felszínt...

— Tenger... hal... akvárium! — kiáltottam fel boldogan.

A hal ugyebár közmondásosan néma, s így a feltételek hangrészébe nem ütközik; nem tartom ólban, kalitkában, ketrecben, szabadon; nem okoz rendetlenséget, nem nyalja meg a gyerek kezét; nem kell sétáltatni, simogatni, idomítani és az ágyba se viszem magammal. A feleségemnek egy szava sem lehet.

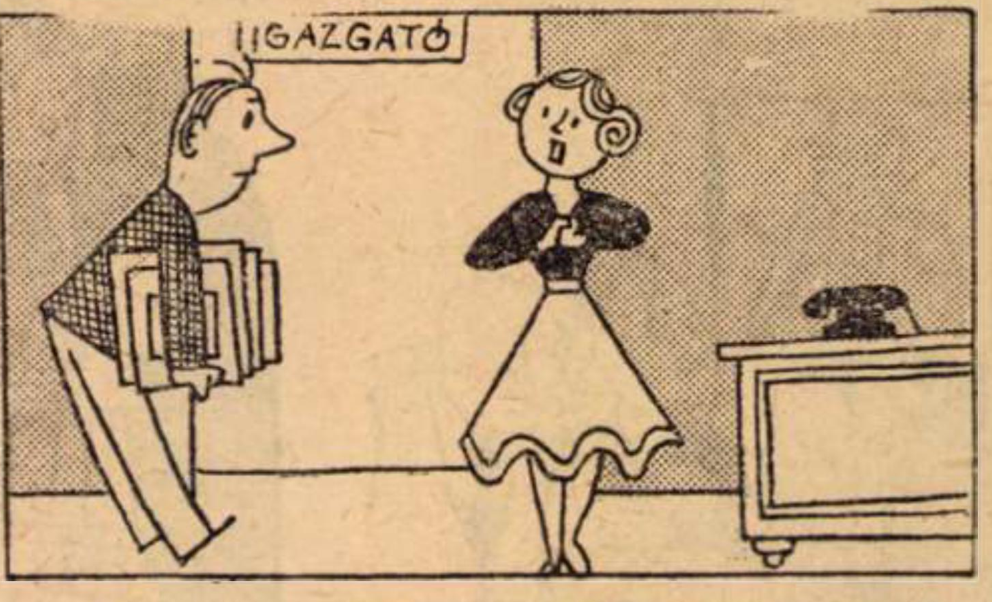
Néhány nap már akváriumom is, halaim is, szakkönyveim is voltak és úgy megszerettem a kedves kis gupikat, hogy az akvárium vize lassan a véremmé vált. A haltartás hetedik napján családi esemény történt nálunk. Az egyik halmama hat élő utóddal ajándékozott meg. Másnap egy másik hal gondoskodott utánpótlásról, a harmadik napon egy harmadik és nem telt bele a második hét, hogy két új akváriummal kellett kielégítenem halaim lakásigényeit. Telt-múlt az idő, s az újszülöttekből papák és mamák lettek, újabb családi örömökkel lepve meg gondos gazdájukat. Minden anyahal havonta hét utódot szül, s az utódok két hónap alatt anyákká serdülnek...

Négy hónapja tartok halakat, s a készlet szépen megszaporodott. E tudósítást róluk egy akvárium tetején írom, s egy másik akváriumot használok asztal gyanánt. A gyereket ketrecbe zártam, hogy ne zavarja háziállataimat, s a feleségem kiköltözött a konyhába.

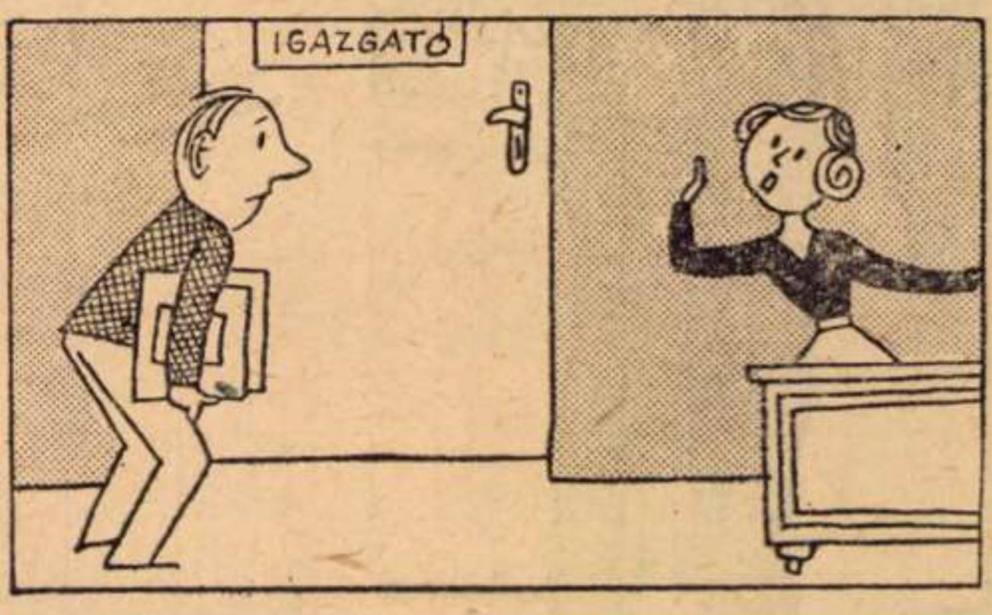
Rossz szemmel nézi szegény kis jószágaimat, pedig nem adtak rá okot. Én rám is rossz szemmel néz, pedig szigorúan betartottam a feltételeit... A hal nem nyalta meg a gyerek kezét, arról pedig igazán nem tehetek, hogy a gyerek megnyalta a halat.

Országh György

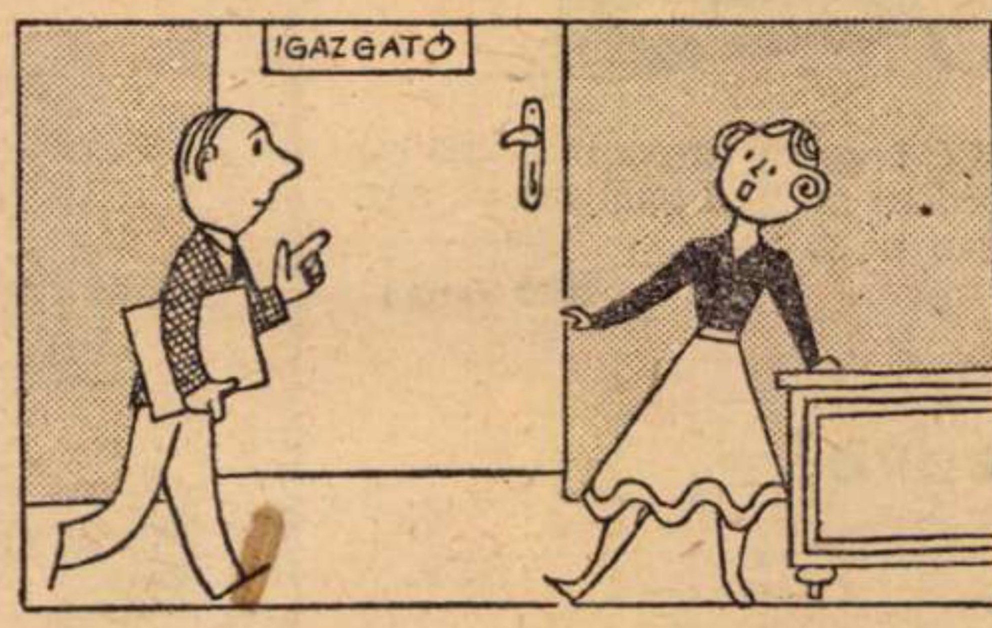
Az egyetlen lehetőség



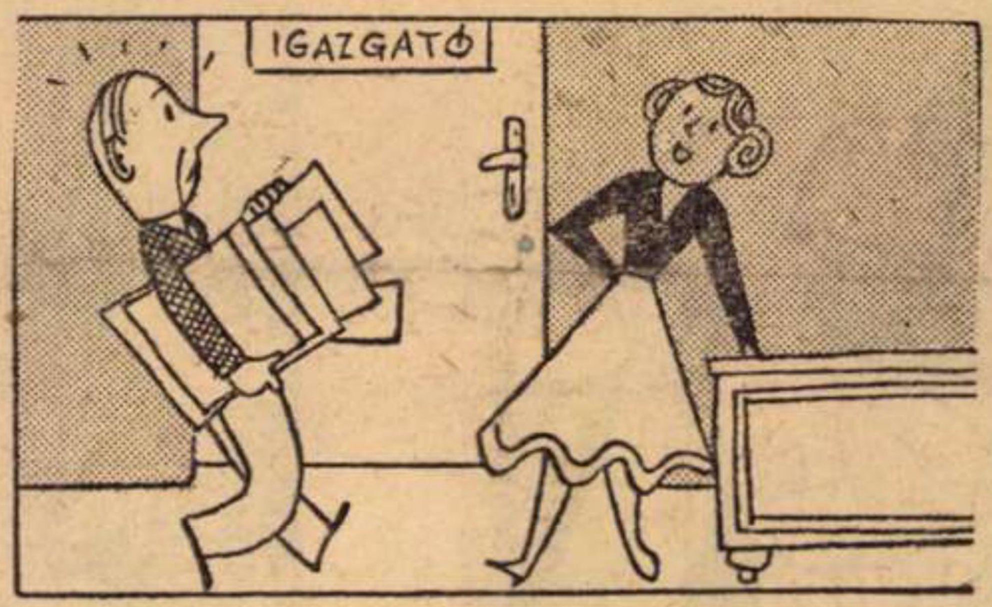
— Sajnos, az igazgató elvtárs most tárgyal!



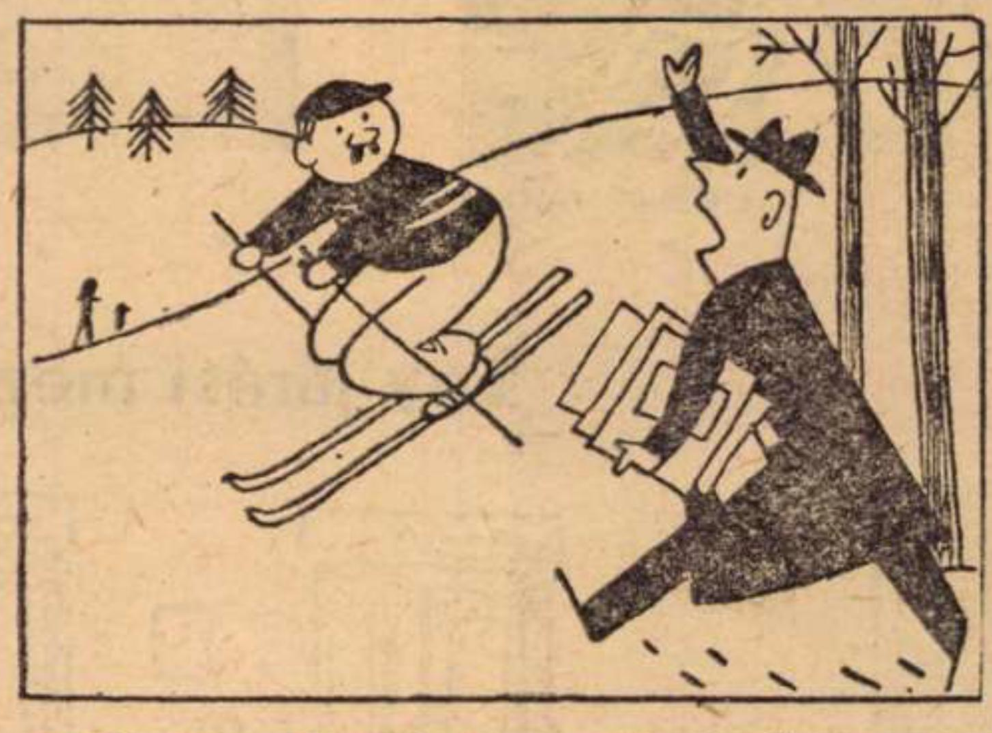
— Sajnos, az igazgató elvtárs értekezleten van!



— Házon kívül van!



— Szabadságra ment a Mecsekbe!



— Na végre! Tessék megmondani, mikor menjek el a jogügyi osztályra megbeszélni a beruházásokat.

AZ ASZTALBETYÁR

A tólni-húzni rendszerű üvegajtóban megjelent a betyár. Volt rajta egy télikabát, egy kalap, egy esernyő és egy doboz. A betyár, álnéven Menyhért, körülnézett, hogy asztalt válasszon magának. Nehéz eset volt, mert sokféle szempont szerint óhajtott ülni ma. Ki is szemelt magának egyet, mely közel volt a fűtőtesthez, kívül állt a huzatos zónán, kilátást biztosított mind az ablak, mind az ajtó felé és főleg közel esett ahhoz, ami félreesik. Elvégre egy kávéházi asztalt nyugodtan a lakás meghosszabbított padjának lehet tekinteni. A kiszemelt asztal megfelelt minden követelménynek. A hegyes pálmalevelekről nem is szólva, melyek beárnyékolták és délszaki bujasággal csiklandozták a vendég tarkóját. Mivel azonban annál az asztalnál már ültek, Menyhért, akár egy gyarmatosító agresszor, odalépett a békésen újságot olvasó aggastyánhoz.

— Kérem, szabad ez a szék?

— Elviheti.

— De én itt szeretnék leülni.

— Sajnos, akarom mondani hálaistennek várom a feleségemet.

— Sokára jön?

— Mit érdekli ez magát?

— Csak úgy kérdezem.

— Hát ne kérdezzen semmit. Vigye a széket és üljön ahová akar!

Menyhért nem vitte a széket sehová, de rugalmasan taktikázva hátrált. Leült a szemközti asztalhoz és onnan fixirozta a morcos szeniort. Mivel az ilyenfajta idegháború előbb-utóbb tűrhetetlenné válik, rövid idő mulva az öreg feladta a harcot és távozott. Menyhért azonnyomban nekifogott költözködni. Hóna alá vette a dobozt, vállára a kabátot, kezébe az esernyőt, fejére a kalapot és átment a pálmás asztalhoz. A pincér „örömmel" átvitte neki a szimplát és egy teljes óra hosszat minden a legnagyobb rendben volt. Közben sütni kezdett a fűtőtest. A bakonyi hidegekhez szokott betyárnak meleg lett, ezért hóna alá vette a dobozt, vállára a kabátot, kezébe az esernyőt, fejére a kalapot és visszament ahhoz az asztalhoz ahonnan jött. Kényszermegoldás volt ez, mert az asztal egy oszlop mellett állt, ahol a bal könyököt nem lehetett kiterjeszteni. Hamarosan hóna alá vette a dobozt, vállára a kabátot, kezébe az esernyőt, fejére a kalapot és szembeült Mancikával a kávéfőzőnővel. Miután három adag kávé segítségével már-már a bemutatkozásnál tartottak, megérkezett Menyhért főnöke. Az márpedig asztmás ember lévén a huzatos ajtó mellett foglalt helyet. Menyhért gondolt egyet, vette a dobozt a hóna alá, a kabátot a vállára, az esernyőt a kezébe, a kalapot a fejére és mintegy véletlenül letelepedett a „fejes" mellé. Üdvözölték is egymást, de jobb beosztást később sem kapott.

Menyhért elégedetlenül fizetett. Felvette a kabátot, hóna alá csapta a dobozt, karjára akasztotta az esernyőt és fejére nyomta a kalapot. Sajnálkozva végigtekintett azokon a remeknél remekebb asztalokon, melyeke[t] ezen a meddő délelőttön m[ár] nem tudott elfoglalni és me[g]állapította, hogy úgy van az asztalokkal mint a nőkkel: az egyiket ezért, a másikat azért, azonban mind lefoglalni még sem lehet.

Albán Frigyes

A HUMOR könyvéből

Az ifjabb Dumas még nem volt 22 éves, amikor az egyik párizsi színház zajos sikerrel mutatta be első darabját. A premieren jelen volt az apa, idősb. Dumas is, aki alig győzte fogadni a gratulációkat. Az egyik lap színházi kritikusa a szünetben bizalmasan félrevonta:

— Azért vallja be, a sikerhez valamivel ön is hozzájárult...

— Hogyne vallanám be — hagyta rá Dumas-atya. — A fődolog: maga a szerző az én művem.

★

Piloty müncheni festőakadémiai tanár, aki mestere volt Munkácsynak is, hatalmas történelmi kompozicióiban majdnem kivétel nélkül tragikus témákat dolgozott fel. Ilyenek voltak: „Nagy Sándor halála", „Caesar megölése", „Galilei a börtönben", „Néró felgyújtja Rómát", „Stuart Máriát halálra ítélik". Schwind ismert tájképfestő, aki tanártársa volt Pilotynak a müncheni akadémián, egy alkalommal megkérdezte tőle:

— Nem árulnád el, hogy milyen szerencsétlenséggel jössz ki a következő tárlatra?

★

A londoni Times 1900. január 21-iki számában a következő hirdetés jelent meg:

„Életerős, elszánt férfiakat keresünk rendkívül veszélyes útra. Fizetés lényegtelen; szigorú fegyelem, nagy hideg hónapokig tartó sötétséggel, állandó életveszély. Visszatérés bizonytalan. Elismerés az expedíció sikere esetén kilátásba helyezve. E. Shackleton."

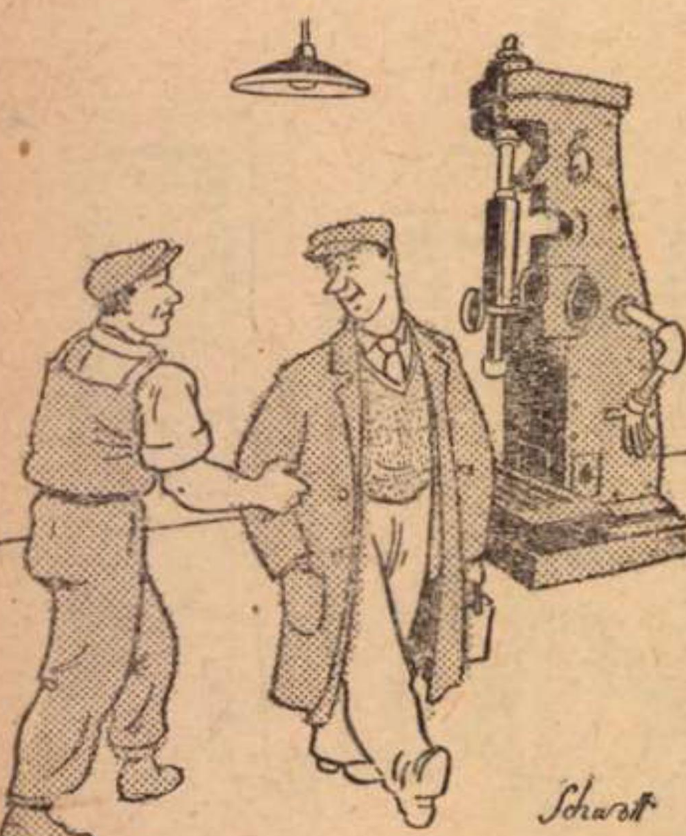
Erre a csábítónak éppen nem mondható ajánlatra a jelentkezések olyan áradata indult meg, hogy a nagy sarkutazó rövidesen újabb hirdetést tett közzé a Times-ban: „Az expedíció létszáma betelt."

Rajzos példázat



arról, aki meghallgatja az alulról jövő bírálatot...;

VÁLTÁS ÉS SZÓVÁLTÁS



— Piszkosan hagytad itt a gépedet!

— Szó sincs róla, ez még az a piszok, amit te hagytál itt tegnap.

Sok helyen nem gondoskodnak az apaállatokról



— Nem kaphatnék helyette inkább egy köteg szénát?

Grigorij Pjerov:

Csonka mese

Az oroszlán címére jött egy akta,
Mely hivatalosan is hírül adta,
Hogy csúnyán fosztogatnak nem is távol
Az ő kis, főbérleti barlangjától.
„A kiskésit!" — gondolta elmerengve
A hírt betűzve a jó oroszlán. —
„Kinek volna fáradtan, este kedve
Futkározni a tolvajok után..."
S miután mindezt így kiértékelte,
Sajátmancsúlag ím ezt rájegyezte:
„A medvének. Nyomozza ki, s jelentse!"
A medve így: „Részemről a szerencse!
Pont most, amikor téli álmom alszom
És a barlangom összkomfortos garszon,
Ily nyomozásra vágyom én epedve.
Rossznyavalyát! Nem azért vagyok medve!"
S mivel a medvék télen nem olvasnak,
Elküldte rögtön azt Lompos Ordasnak
Egy záradékkal, hadd egye a méreg:
„Nyomozza ki és javaslatot kérek!"
Ordas papa a kölykeivel játszott,
Ezért nem sokat teketóriázott.
Gondolta: „Csigavér! Már el is döntöm!"
Ráírta: „Borz elvtárs, intézkedj rögtön!"
A borz pihent... Kérem, ezer bocsánat,
Nem tudom befejezni a históriámat!
Mert arról van szó benne voltaképpen,
Ami nálunk történt a múlt héten:
Egy ügydarabon annyi volt a záradék,
Hogy attól holtra fáradék.
Sőt, őrjítő volt ez az állapot,
Mert nem ismerek annyi állatot!

(Fordította: Pogonyi Antal)

Egy vicces ember feljegyzései

PROBLÉMA

Az első csók úgy ég az ajkamon,
Nem adlak másnak, ó te drága lény,
Haragszom rád édes, ha nem szeretsz,
S egy szál ibolyát küldök néked én.

És nem hagylak el, ha szívből imádsz,
S ha nem szeretsz, a könnyem úgy pereg...
...Figyelem magam: szerelmes vagyok?
Vagy agyamra mentek a slágerek?

(g. m.)

HAMAR MUNKA RITKÁN JÓ

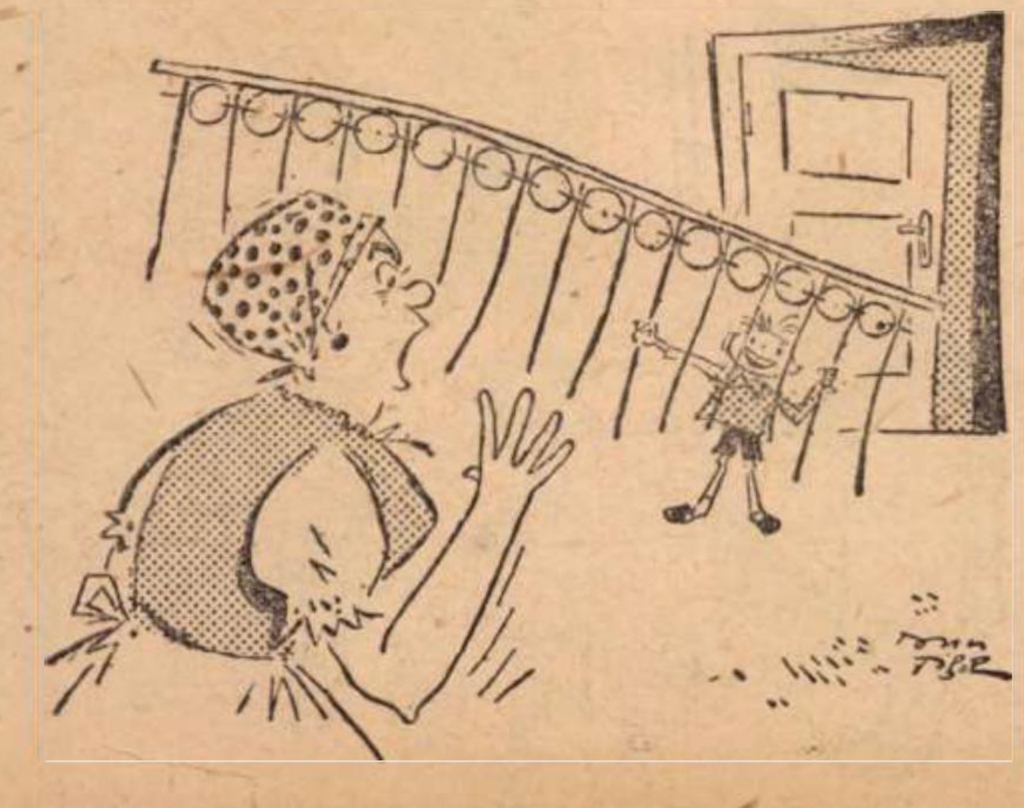


— Fél nappal hamarabb lettem kész a szántással.

— Nagyszerű! És a minőség?

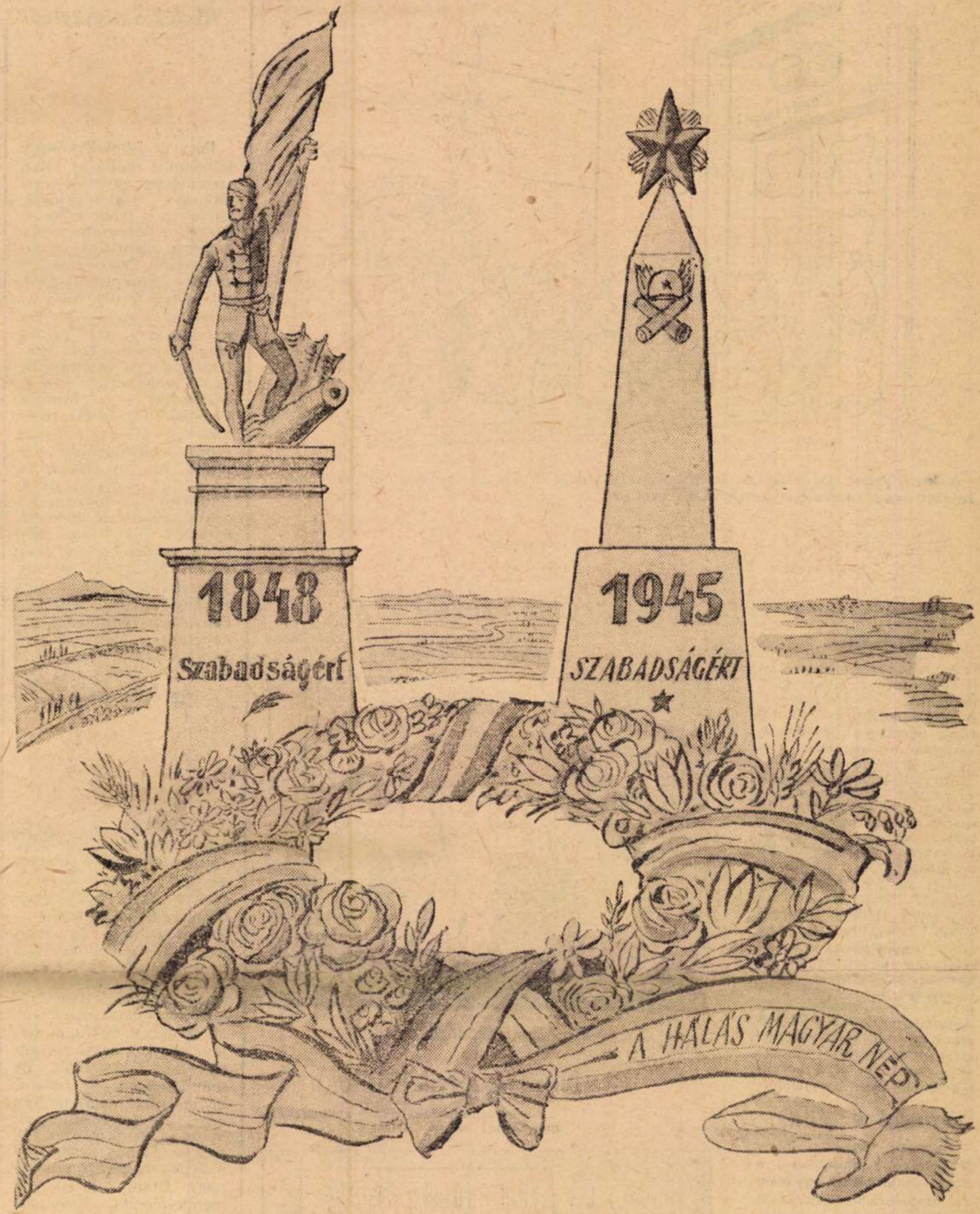
— Az nem probléma. Holnap újra felszántom az egészet!

Egy új házban történt



— Te haszontalan kölyök, megint kivetted a lépcsőkorlátot a helyéről?

A SZABADSÁG ÜNNEPÉN



(Szűr Szabó József rajza.)

Protekció

Este tíz óra múlt pár perccel. Nemrég zárhatott be az eszpresszó, mert a kiszolgálók, a pénztáros és az üzletvezető serényen adták össze a napi forgalom számoszlopait. Az egész nap összegyűlt füstmennyiség vidáman kanyargott ki a lehúzott rács mögött nyitvahagyott ajtón át, amikor egy csendes férfihang szólalt meg kívülről.

— Kérem szépen, nem kaphatnék kivételesen néhány süteményt, már mindegyik eszpresszó bezárt a környéken...

Hátra sem fordultak, az egyik kiszolgálónő vetette csak oda:

— ...és 12, az 26... Nem látja, kérem, már bezártunk! Mi is dolgozók vagyunk, idejében akarunk hazakerülni...

Társa toldotta meg mondókáját, fel sem pillantva a számok erdejéből:

— Na hiszen jól néznénk ki, ha záróra után is kéne még kiszolgálni.

Csend támadt. A lehúzott rács mögött rostokoló ember azonban makacsnak bizonyult, mert újra megszólalt:

— Egy kis élelemért esedezik két éhes sivatagi vándor...

Két vándor és csak az egyik beszél? Erre már megfordul az egyik kiszolgálónő és mit lát: egy gyönyörű vizsla hever gazdája lábainál, feszülten figyeli a párbeszédet, mint ami sorsát valamilyen irányban befolyásolni fogja.



A kiszolgálónő felkiált:

— Jaj, de szép kutya! Kutya, kutyus, kutyuli! Nézd, Macám, milyen gyönyörű!

A rend felbomlik. Az előbb még számokat mormoló ajkakról az elragadtatás kiáltásai törnek fel. Már engedik is fel a rácsot, körülajnározzák a kutyát. — Ugy-e vizsla?! Ez még kölyök! — Nézd, fekete a szájpadlása! — röpködnek a megjegyzések, no meg a kettétört minyonok, a fél kekszek és a kutya szájában csodálatos gyorsasággal eltűnő mokkacukrok.

A férfi szerényen várakozik. Amikor kutyáját már agyonsimogatták és agyontáplálták, őrá is sor került. Kivételesen kap — zárórautáni — feketét és két süteményt. Fizet és alig tudja elhagyni a helyiséget az áradozó asszonyok miatt. Az utcán, folytatva az egészségügyi sétát, a gazda tréfás szemrehányással szólt oda kutyájának:

— Aztán, hallod-e, Buksi, jó firma vagy! Idefigyelj, nekem holnap be kellene mennem a központba a lakásügy miatt. Majd beküldelek téged, magam helyett. Neked biztosan hamarabb elintézik...

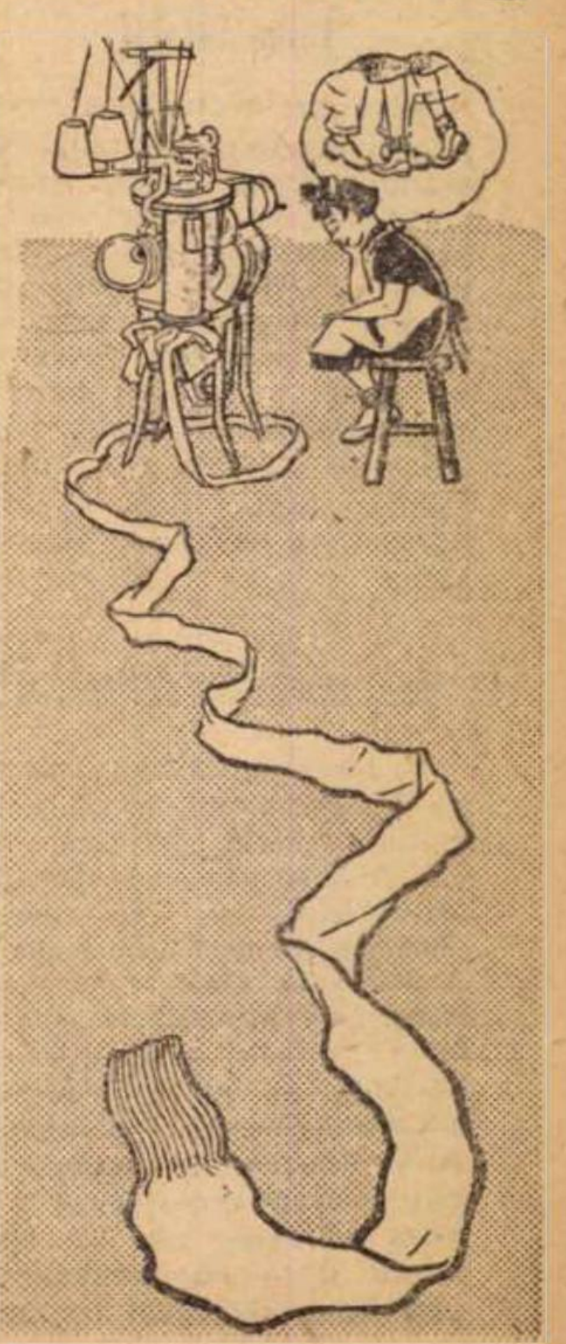
A vizsla, feleletül, megcsóválta farkát és vakkantott egyet, ami azt is jelenthette, hogy: „No, azért nem kell ilyen komolyan venni a dolgokat, gazdi, bár kétségtelen, bizonyos esetekben nem árt egy kis protekció..." De azt is kifejezhette, hogy: „Lám, mindig mondtam a többi kutyának, olyan bölcs a gazdám, hogy éppen csak ugatni nem tud..."

Tardos Péter

Táncharisnya

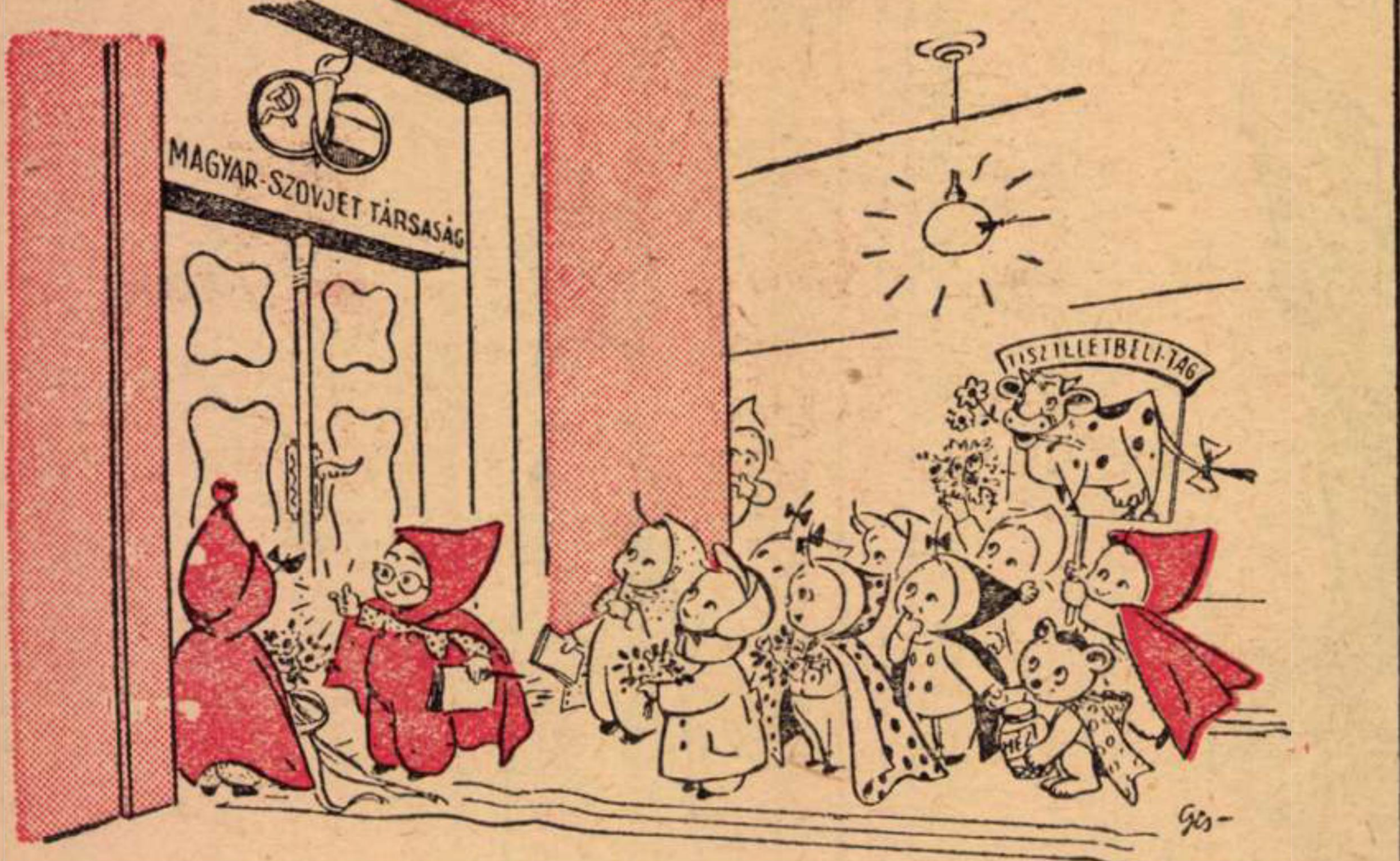
Az egyik sanghaji kötszövőgyár fiatal munkásnőjének gondolatai munka közben nem a gépen, hanem a táncon jártak. Eredmény: 3.2 méter hosszú harisnyát kötött.

襪子跳舞



(Ku-tu rajza a pekingi „Tréfa-képek" című viccelapból.)

Magyar-szovjet barátsági hónap



A legifijabbak üdvözlik A. P. Uszova elvtársnőt, a Történeti Tudományos Kutató Intézet óvodai nevelési tagozatának vezetőjét.

Külföldi szemle

Egy amerikai kislány győzelme...

Az Associated Press jelenti az északamerikai Burlingtonból a MacFarlane-házaspár sorsolást rendezett négy gyermeke között. A sorsolást a négyéves Iris nyerte, ő húzta a legrövidebb szalmaszálat. Ez a győzelem azt jelenti, hogy ő maradhat a családban, a másik három gyerek, köztük az ötéves Johnny világgá megy és igyekszik elhelyezkedni jószivű embereknél. Az öreg MacFarlane ugyanis autószerencsétlenség következtében megrokkant, s kiszámították, hogy négy gyermekük közül mindössze egyet tudnak eltartani. A sorsra, illetve különböző hosszúságú szalmaszálakra bizták, hogy melyik gyerek maradhat. A többi gyerek szabadon választhatott, hogy melyik országúton indul el a korlátlan lehetőségek hazájában.

Elidegenedtek a légiótól...

Kairóból jelentik, hogy Vietnamból hazajövet a Szuezi-csatornában egy francia csapatszállító hajóról 56 idegenlégiós katona ugrott a vízbe, kiúszott a partra és politikai menedékjogot kért az egyiptomi kormánytól. Az idegenlégiósok közül különben 46 német, 4 olasz, 1 belga és 1 holland volt. Az egyik idegenlégiós kijelentette, hogy ha már a sors kifürkészhetetlen szeszélye következtében életben maradtak, szeretnék ezt az állapotot továbbra is fenntartani.

Téves találat

Mint az Associated Press jelenti Mexico Cityből, egy Manuel Valle Lopez nevű szabadnapos rendőr mérgében rálőtt egy tömött autóbuszra, mivel az nem állt meg a megállónál. Egy nőt talált el, s a szerencsétlen nő meg is halt. A rendőr azzal védekezett, hogy nem lehet őt vádolni a nő megölésével, mivel nem rá lőtt, hanem az autobusz vezetőjére.

Le a rémképeskönyvekkel!

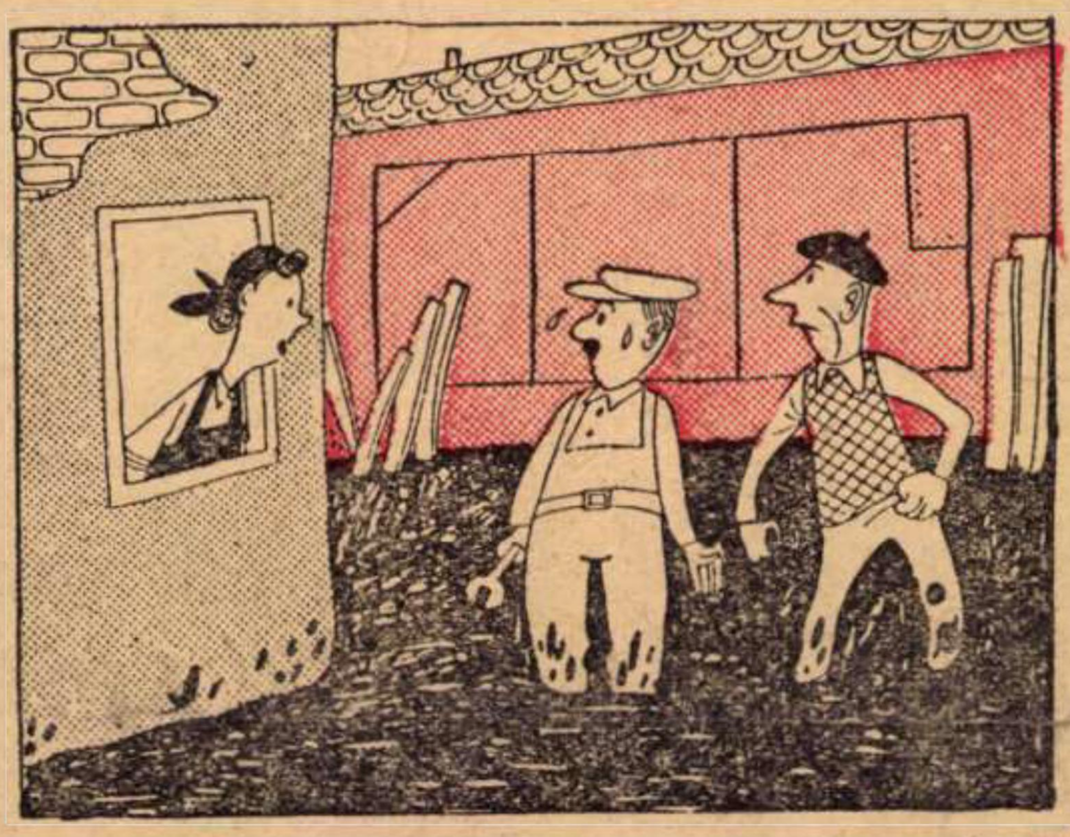
A londoni „News Chronicle" beszámol arról, hogy Blackburnben kiállítást rendezett a blackburni Nevelők Szövetsége az úgynevezett „horror comic"-könyvekből. A kiállítás célja az volt, hogy figyelmeztessék a szülőket: tiltsák meg gyermekeiknek az ilyen romboló hatású könyvek olvasását. A kiállításra a könyveket egy tizenhárom éves fiú adta kölcsön, aki az iskolában is a rém-képeskönyvek kölcsönzésével foglalkozik.

F. L.

3 hiba rajzban elbeszélve a Gábor Áron Vasöntöde és Gépgyárból

Szó szerint

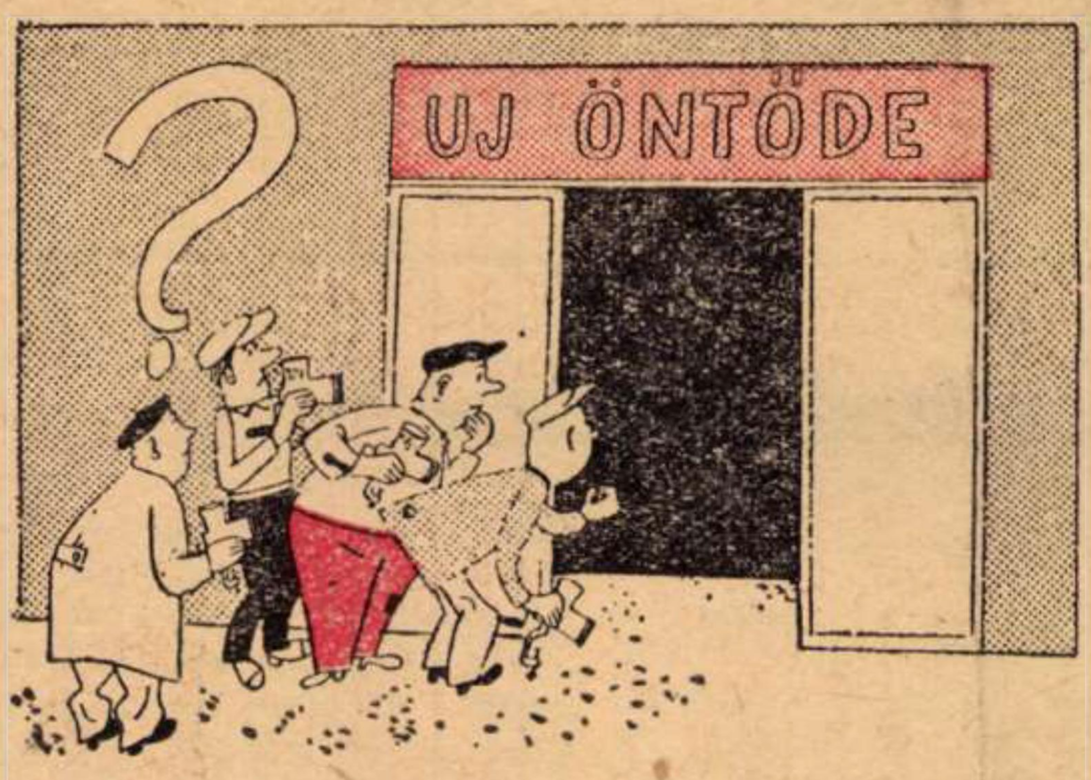
Az udvaron olyan nagy a sár, hogy beleragadnak a dolgozók.



— Mit lábatlankodnak itt?!

Nem gyerekjáték

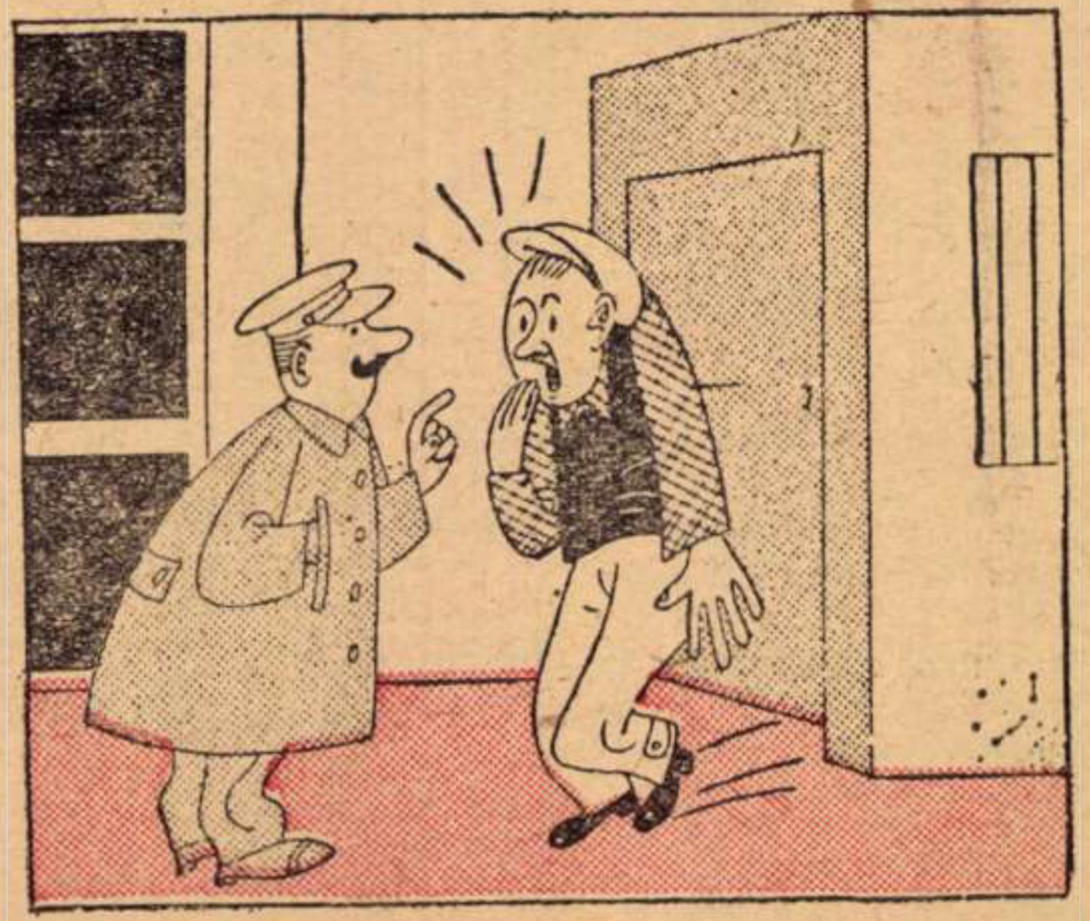
Az uj öntöde nem gyárt a húsdarálógyártáshoz elegendő csigát.



← Csiga-biga gyere ki! (Csiga-biga nem jön ki.)

Tájékozott ember

A kompresszorházban bort mér egy gödöllői asszony.



— Honnan jön, Jani bácsi?
— Hukk...
— Értem, a kompresszorházból...

Pécsi napok — napfoltokkal

Iskolák a négyzeten



Pécs az iskolák városa. Mindenütt diákokat látsz, szemüveges, egymással vitatkozó joghallgatókat, karjukon a fehér köpenyt kérkedve lobogtató medikusokat, medikákat, karikás szemű, érettségire készülő középiskolásokat, kik sietve térnek haza az iskolából, s hogy egy percnyi idő se vesszen kárba, még útközben is bele-beletekintenek a tételfüzetbe és Pythagorasz tételét mormolják.. Minden harmadik ház iskola, technikum, egyetem és más efféle — hovatovább ismét nyilik egy új iskola, 16 éven felüli leányok részére, amelyről részletes ismertetés olvasható a hirdetőoszlopok plakátjain. Néhány hirdetőoszlop előtt vidám leányokat láttam, jegyzeteltek és isten tudja, mit forgattak a fejükben. Az új tanfolyam elnevezése: „Menyasszonyjelöltek Iskolája".

Az eozin-rejtély



Pesten az a hír járja, hogy az eozin nevű fémszerű porcelánt — amelyet az egész világon egyedül csak a Zsolnay Porcelán Gyár tudott előállítani — ma már nem gyártják, mert az eozin képletét nem ismerik. Él ugyan Pécsett egy 99 esztendős aggastyán, a Zsolnay-család kései leszármazottja, aki ismeri ennek a csodálatos szép és drága anyagnak az összetételét, de semmiképpen sem hajlandó elárulni. Felajánlottak neki tízmillió forintot, de hiába minden: az öreg hősiesen hallgat és sírba akarja magával vinni a nagy titkot — eddig a mende-monda. Bevallom, izgatott a kérdés és amikor a porcelángyárba érkeztem, első dolgom volt, hogy érdeklődtem az eozin felől. Bemutattak Kovács elvtársnak, az eozin-részleg vezetőjének, aki nevetett tájékozatlanságomon és töviről-hegyire bemutatta a gyártást. Meg kell jegyezni, hogy a mai készítmények sokkal-sokkal tartósabbak, ellenállóbbak és színezés tekintetében is változatosabbak a régieknél. És még valami: az eozin gyártása nem titok, bárki megtekintheti és ha a kémiai összetételére kiváncsi, kérdezze meg az üzem portását, talán még ő is meg tudja mondani.

Akik megelőzik a szirénát



Alics János, a porcelángyár igazgatója a gyár gyenge munkafegyelmére hívta fel a figyelmet. Szombaton 12 órakor vége a munkaidőnek, de a korongozó-műhely egyes dolgozói már féltízkor abbahagyják a munkát azzal az indokolással, hogy már úgyis nemsokára itt a dél, nem érdemes semmihez hozzáfogni. Nem kernek új masszát, inkább bújkálnak a munkavezető elől. Más napokon délben szirénaszó jelzi az ebédidőt; sokan azonban a szirénázás előtt fél, sőt háromnegyed órával előbb leteszik a szerszámot és az ebédlő körül ólálkodnak. Még szól a sziréna, de már kanalazzák a levest. Ugyanezek az ebédidő után újból fél órát ténferegnek, tereferélnek, kiértékelik az ebédet. S ha felelősségre vonják őket, azt válaszolják, hogy már megszokták így, ez üzemi hagyomány. — Semmiesetre sem „haladó hagyomány" Mert így nem lehet haladni a munkában.

Kiskirálynő a kultúrházban



Még egyszer a porcelángyárról szólva: nagyszerűen berendezett kultúrpalotája van az üzemnek, de a kultúréletet megbénítja Kovacsicsné, a kultúrház kiskirálykodó, akarom mondani: kiskirálynoskodó gondnoknője, aki engedély nélkül italt mér ki a kultúrházban és literenként 2,60 forintot keres rajta. Aki nem fogyaszt, azt kinézi. Kurucz elvtársból, a kultúrház igazgatójából küldöncot és bevásárlót akar csinálni. Ha a tánccsoport netán próbálni akar, csak titokban, az ablakon keresztül juthat be a kultúrházba. — Ha a gondnoknőt nem váltják le sürgősen, legokosabb, ha a kultúrházra kiírják: „Kultúrház megszűnt. Jelenleg Kovacsics-lak".

Zseniális ötlet



Hadd mondok el egy esetet, amely példát mutat arra, hogyan lehet okosan, alaposan elintézni az ügyeket. A Pécsett működő Baranya Megyei Moziüzemi Vállalat központja levelet kapott Szigetvárról, amelyben arról volt szó, hogy a Zrinyiről elnevezett helyi filmszinház olyan aggasztóan rossz állapotban van hogy nem méltó névadójához. A moziüzemi vállalat megfontolt ügyintézője bölcs válaszában ezt javasolta: „Változtassák meg a mozi nevét!"

Sárga bögre görbe bögre



Kedves szinfoltja a városnak a Széchenyi téri tejcsárda; elhatároztam, hogy reggelente itt fogom tejjel, kakóval leinni magam. Csinos, fiatal elárusítónők adják ki ezeket a gőzölgő, forró reggeli italokat, s mindent, mi szemszájnak ingere —, de jaj, miben, miben adják ki? Már az első nap nagy meglepetéssel vettem tudomásul, hogy repedezett a bögrém, de azt gondoltam, peches vagyok, mint mindig, kifogtam a legrosszabbat. No, de másnap: újból repedt bögrében kaptam a kakaót, de ez a bögre a repedtsége mellett ráadásul még csorba is volt, vigyáznom kellett, el ne metéljem vele a nyelvemet. Harmadnap reggel a bögre repedt volt, csorba volt és ezenkívül is volt valami újdonsága: hiányzott a füle! Most azon töröm a fejemet, vajon milyen bögre került volna a kezembe ha a negyedik napon is ott merészeltem volna reggelizni?

Hála



A pécsi rádió studiója sok sok dolgozó ügyes-bajos dolgát elintézte már, ezért nagy népszerűségnek örvend a városban. Garami elvtárs, a studió vezetőhelyettese elmesélte, hogy nemrégiben egy bányászasszony sérelmét orvosolták, aki köszönetül ezt írta: „Nagyon köszönöm az intézkedést, másképp nem tudom leróni hálámat, csak úgy, hogy elviszem magukhoz megmutatni háromhónapos kislányomat, gyönyörködjenek maguk is benne, hogy milyen aranyos." S a bányászasszony ezt is tette. Elvitte megmutatni a kis csemetét, aki tényleg nagyon aranyos volt.

PIK — KIK



A pécsi ember ritkán szitkozódik, de ha mégis, akkor szitkozódásának tárgya a legtöbb esetben a Pécsi Ingatlankezelő Vállalat. Elmondok egy esetet és rábízom az olvasóra, döntse el maga, rászolgál-e az Ingatlankezelő arra, hogy a lakosság együtt emlegesse a nevét mindenfélével. — Valaki nemrégiben azzal a panasszal fordult a vállalathoz, hogy rossz a tető, tönkremegy a bútora, mert az eső beesik. Adorjánné körzet-kezelő így válaszolt a félnek: „Na és? Húzza félre a bútorokat!" Ebből láthatjuk, hogy mi a különbség a pesti KIK és a pécsi PIK között. Egy betű.

Csanádi Ákos

Női dolgok XVI.



— Egy pillanat, valahol itt kell lennie...

Kulturfront

Méregdrága lótörvényszék

Egy komoly munkanap fáradalma után
Minden dolgozó lény jó pihenést kíván.
Ezután sóvárog szegény árva gebe.
De a lefekvéshez sincsen már ereje.

Igy kezdődik a „Lótörvényszék“ című ne-velőcélzatú történet, melyet a Budapesti Bel-sped Dózsa György Kultúrotthonának Alkotó-közössége írt és rajzolt. A rajzokat diafilmre fényképezve küldik meg az igénylőknek. Huszonnyolc képből áll a film, vetítési ideje — a kísérőszöveg felolvasásával együtt — gavalléros becslés szerint húsz percig tarthat.

A filmtörténet tartalma; Kófic Jani, a kocsis, nem bánik jól lovával. Egyszer aztán azt álmodja, hogy a lovak törvényt ülnek felette. Az ítélet kegyetlen: Nónius, a lótörvényszék elnöke, Kófic Janit három társával együtt kéthavi igára ítéli. Kófic Jani az álom hatására jó útra tér, s reggelre kelve emígyen szűri le a tanulságot:

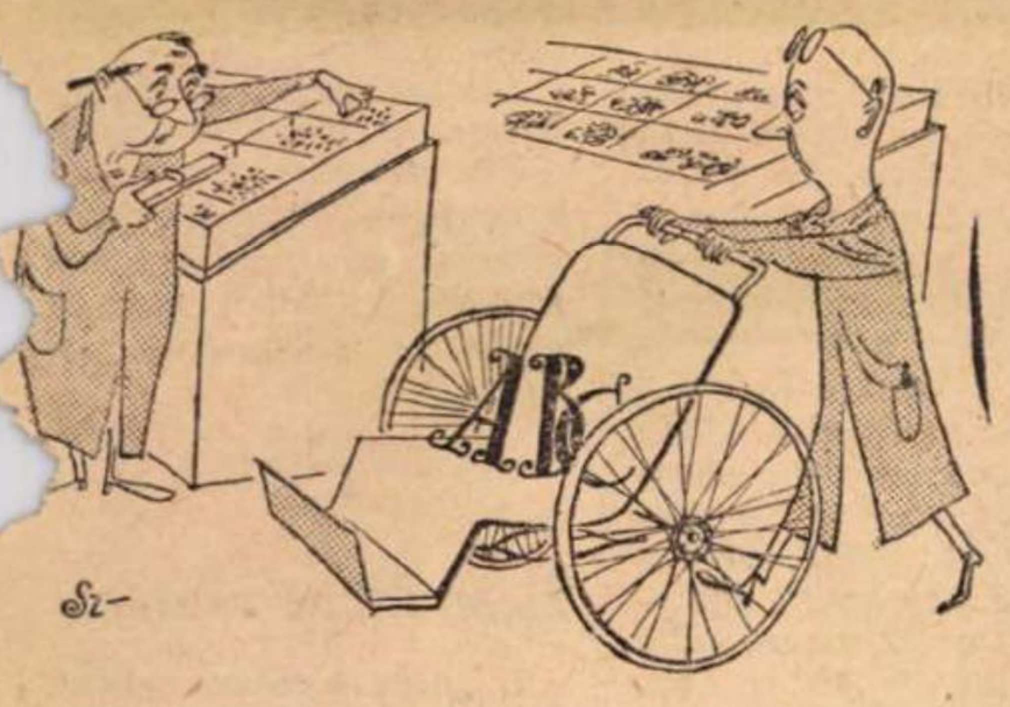
Annyi bizonyos, hogy sokat gondol arra,
Mennyi igazság volt ebben az álomban.
Hajtók, lóápolók ti se feledjétek,
Hogy a ló derék munkatárstok néktek.
Gondozni, ápolni fontos kötelesség,
Ezt kívánja meg a ló és az emberség.

Nagyon helyes. Szeretem a lovat, magam is gondoznám, ápolnám, ha lovam lenne, márcsak azért is, hogy ne kerüljek a lótörvényszék Nónius tanácsa elé. Azt is helyeslem, hogy a kultúrotthon alkotóközössége verses filmmel próbálja gyarapítani a kocsisok szakmai tudását. Az azonban, hogy ennek a diafilmnek a levetítéséért 480 (betűvel is kiírom: négyszáznyolcvan) forint jogdíjat hajt be az alkotóközösség, erős túlzás. Ennyi szerzői jogdíjat egy háromfelvonásos dráma sem mindig hoz, nyilvános színházi előadás után. (S ha a háromfelvonásos drámát üzemiek játsszák, akkor a dráma jogdíja körülbelül 30 forint.) Képtelenség, hogy a „Lótörvényszék“ 480 forintba kerüljön. Ez még akkor is felháborítóan sok, ha ezért a pénzért a film bérlője akárhányszor vetítheti le a filmet. Nem hiszem ugyanis, hogy a „Lótörvényszék“ táblás házakat csináljon.

A lótörvényszékről Dömse Lajosnak, a székesfehérvári Belsped igazgatójának leveléből értesültem, s vele együtt kérdem: mi drágította így meg az igénytelen művecskét? *t. l.*

„Elöregednek“ a nyomdák

(A Művel[illegible] nyomán)



— Ez már olyan öreg betűtípus, hogy csak tolókocsival lehet ide-oda szállítani...

Akiknek szívesen tapsolunk



Honthy Hannának, a Csárdáskirálynőben.

(Edma rajza)

Könyvek és olvasók

Nem lehetett könnyű dolog



— Látom, mégis sikerült magát átrágnia rajta...

Izgalmas olvasmány



Egy könyv, amit nem lehet letenni...

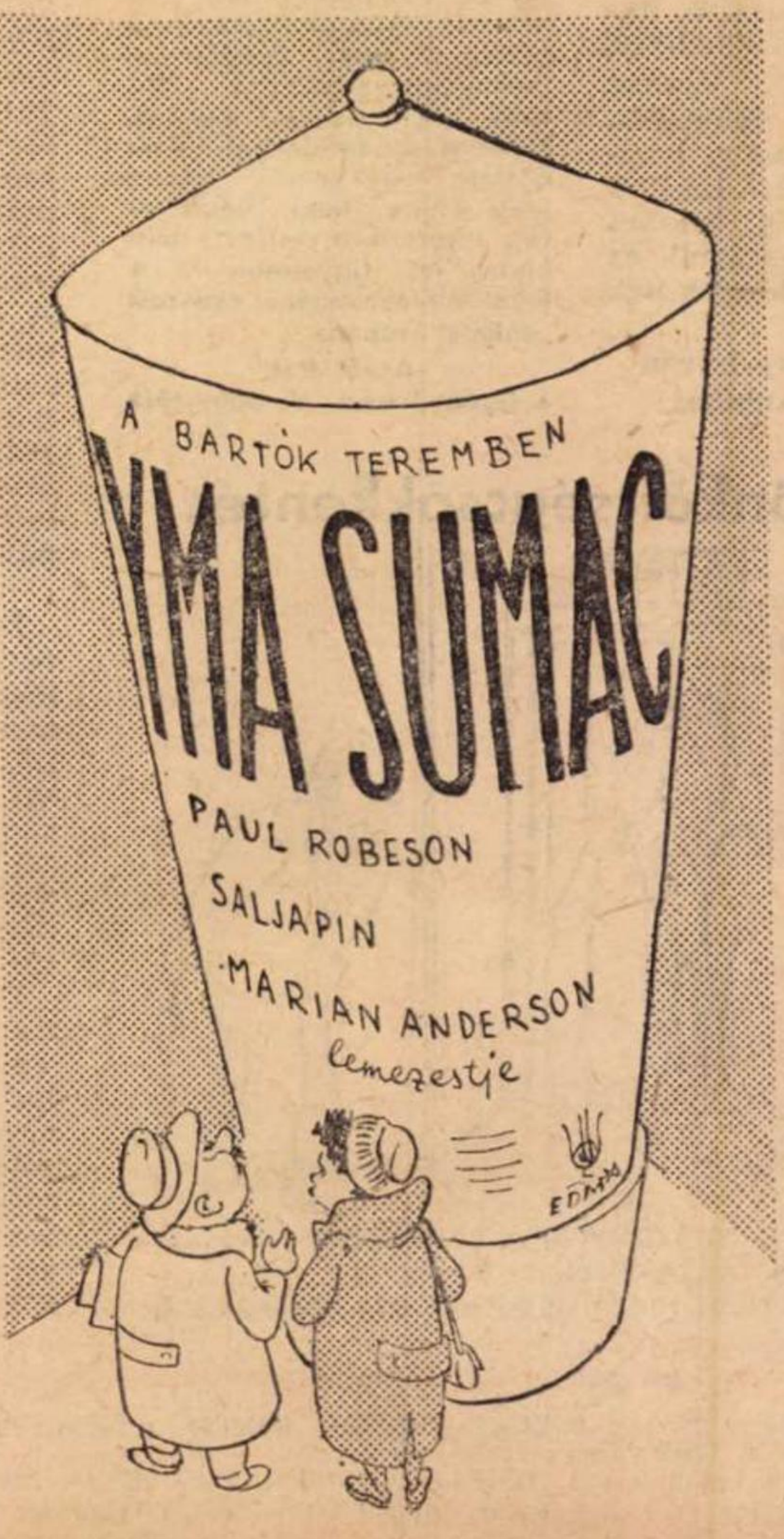
A könyvkritikus vásárol



A könyv: Na, én megyek...

(Kasso rajzai)

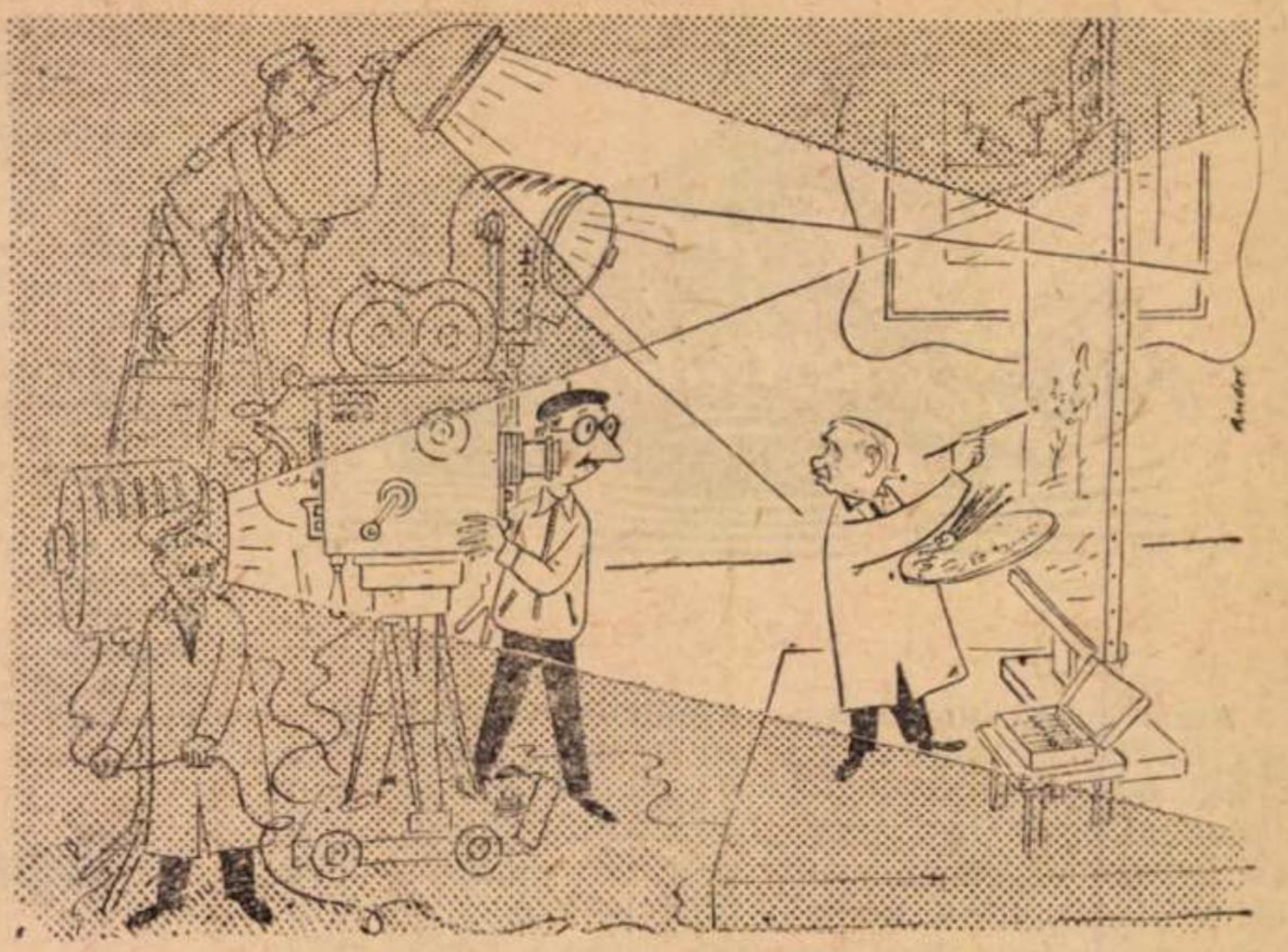
Nem túlzás ez?



— Tudod, kell egy kis körítés neki...

Újszerű film lesz

(Rövidfilm készül a kilencvenéves Csók Istvánról.)



— Na, végre egy film, amelyben elejétől végig Csók van...

A tettek beszélnek

*Írta: Achille Gregor**

Annyi bizonyos, hogy a viszonyok javultak. Kultúrában kereslet van. Az ember szinte képtelen ellátni a piacot. Alighogy megír egy elbeszélést, vagy verset, a lektorok máris kopogtatnak az ajtaján és viszik a nyomdába. És a honoráriumok is tisztességesek. Sokan még meg is élnek belőlük.

De nemcsak a lektorok keresik fel a szerzőket. Még a filmrendezők, színházi dramaturgok, cirkuszok művészeti vezetői és a rádió műsorszerkesztői is. Nem tartom magam sem Shakespeare-nak, sem Gogolnak, de hozzám is jöttek. Lektorok, rendezők, s egyéb kultúrnagykereskedők. Például felkeresett egy a cirkusztól, hogy ötletre van szüksége.

— Örvendek — mondom — foglaljon helyet, milyen ötletről lenne szó? Oroszlánokban eddig még nem dolgoztam.

— A legfontosabb, hogy a lehető leghamarább meglegyen. Sürgős. Leghőbb vágyunk, hogy öntől mielőbb egy jó ötletet kapjunk. Mondjuk két hét alatt.

Két hétig dolgozom. Éjjel-nappal. Alkotok, pihenésre most nincs mód. Ki sem mozdulok — nincs rá időm. És állva alszom. Két hét múlva pedig, mikor jelentkezik a cirkusz művészeti vezetője, átnyújtom a kéziratot. Ámul-bámul.

— Ön talpig férfi! — mondja elismerően. Állja a szavát. — És megszorítja jobbomat.

— Mennyit hoz ez? — kérdezem ajakán csüngve.

— Egy vagon pénzt. Autót vehet rajta.

— Azt talán nem — felelem — de egy fürdőkádra szükségem lenne, mert a mostaninak nincs lába, s ha fürdöm, hát dülöngél. És ez idegesít. Az egyik kezemmel kefélem a hátam, a másikkal pedig a kályhába kell kapaszkodnom.

— Akár kettőt is vehet majd. Egy héten belül értesítem — mondja és nagyon melegen elbúcsúzunk.

Egy hétig kádakat nézegettem, kipróbáltam legalább tízfélét, s végül sikerült választanom egyet. Már csak a pénz hiányzott. És akkor egy nap, a pénzespostás helyett egy aktatáskás ember csenget. Lám — gondolom magamban, — a cirkusz a saját küldöncével szállítja házhoz a tiszteletdíjat. Egy vagon pénzt. És mit tagadjam, térdem kissé megremegett. Hogy leplezzem izgatottságomat, töltöttem két pohárba egy kis pálinkát. Látogatóm megitta, aztán bemutatkozott.

— Ez és ez vagyok, ennek és ennek a színháznak a dramaturgja — azt mondja — és nagy baj van, mert kevés a darabunk. Uj, friss erőkre van szükségünk! Irjon egy vígjátékot! Bátrat, szellemeset, ötleteset! Korlátlan lehetőségek állnak ön előtt. A téma az utcán hever — nézzen körül!

Körülnéztem, ő pedig töltött magának még egy pohárkával.

— Fő a bátorság! Bátran vágjunk neki a korunk adta problémáknak! Az életből merítsen!

Egy hónapi határidőben megállapodtunk.

Kádnézegetés helyett újra az alkotómunka ideje következett. Elmerültem a problémákban. A kor adta problémákban. Nincs éjjelem, nincs nappalom, nem eszem, nem alszom. A színháznak szüksége van új erőkre. Uj gondolatokra, friss ötletekre. Négy ember helyett dolgozom és egy hónap múlva átnyújtom a dramaturgnak a kész darabot.

— Barátom — mondja elismerően — ez igen, maga állja a szavát! — Már ment is, de az ajtóból még visszaszólt: — A téma jó, ezt még külföldön is játszani fogják. Egy vagyont fog hozni. A szerződést egy héten belül küldöm!

Boldog vagyok és pihenni szeretnék. Csakhogy az élet nem áll meg és jön a filmrendező. Joviálisan vállonvereget, otthonosan leül, nagyvilágian keresztbeveti a lábát, egyszóval olyan szeretetreméltóan viselkedik, hogy lehetetlen ellentmondani neki. Filmvígjáték kell. Ebben a legszűkebb a keresztmetszet. Pláne vidéki témával! Az élet ütőerére kell tenni az ujjat és máris megy a dolog. A szinopszis egy héten belül, a részletesebb kidolgozás ráér három hét múlva. Rendben? Elfogadtam. Egy hét múlva át is adtam a szinopszist. A rendező el volt ragadtatva.

— A tettek beszélnek! Férfi a talpán! — mondta kezemet rázva.

— Mennyit lehet ezzel keresni? — kérdeztem szerényen.

— Nem akarok túlozni, de szép kis összeget. Fogjon hozzá a kidolgozásához. Az idő rövid. Egy héten belül jelentkezem. Elküldöm a szerződést. Vagy táviratozok.

Tizenkettedik napja, hogy elküldtem a kidolgozott példányt. Ajánlva. További vagon pénz — gondolom és dicsérem magam: — pénzt keresel, öregem, azt se tudod majd, mit csinálj vele, annyit. Most már pihenj. Az egészség is fontos!

Hát pihenek is minden erőmből. Külsőm egy éhező fakírhoz hasonlatos. Zakóm bő köpenynek hat rajtam, kezem reszket. És várok.

Várom a cirkusz művészeti vezetőjét, a színházi dramaturgot és a filmrendezőt. Várom az értesítéseket, a táviratokat, vagy szerződéseket. És persze a tiszteletdíjakat: a vagon pénzt a cirkusztól, a vagyont a színháztól és a szép kis összeget a filmtől. Várok türelmesen és kitartóan. Hiszen szavukat adták! Egy héten belül, mondták! Egy hét, két hét, egy hónap. Semmi. A mai napig semmi. Nem írtak, nem küldtek szerződést, még csak a kéziratot sem küldték vissza. Elvitték a munkámat, erőmet, kifosztottak és nem adtak semmit. Csak a szavukat. De abból nem vehetek magamnak fürdőkádat. Ha hátamat kefélem, továbbra is a kályhába kell kapaszkodnom.

Ha találkoznak velük, ne csodálkozzanak azon, hogy nincs szavuk. Nekem adták, s elfelejtették beváltani.

(Csehből fordította: H. F.)

* Achille Gregor csehszlovák humorista, a Dikobraz munkatársa. Ezt a krokiját a „Mladá Fronta“ könyvkiadó humoros sorozatában most megjelent füzetéből vettük át.



A Nemzeti Bank humora

Azzal kezdődött, hogy az elmúlt év végén hivatalos értesítést kaptunk a Nemzeti Banktól: a részünkre átutalt huszonnyolcezer forint értékű kacsafiaztató a tojásokkal együtt megérkezett. Akasztott ember házában kötelet emlegetni udvarias cselekedetnek számít ahhoz képest, hogy kacsafiaztatót küldenek egy lap szerkesztőségének! Nem tagadtuk sosem a bírálat fontosságát, — a bírálatnak ez a módja azonban, amelyet a Nemzeti Bank gyakorolt azzal, hogy a „kacsát" emlegeti, merőben újszerű volt számunkra.

Aztán egy darabig nem történt semmi. A Nemzeti Bank majdnem két hónapon keresztül nem szólt hozzá a lapszerkesztés kérdéseihez. Néhány héttel ezelőtt azonban újabb küldemény érkezett a banktól. Szép, hivatalos levelet kaptunk, kívül is rengeteg bélyegzővel, perforációval, — csak úgy sugárzott már a borítékból is a méltóság. Némi szorongással forgattuk, mielőtt felbontottuk volna.

— Lehet, hogy áttértek a kritika közvetett formájáról a közvetlenre... — vélte az egyik munkatárs.

Felbontottuk a borítékot és majd felkiáltottunk a meglepetéstől: a boríték üres volt! Nem volt abban bizony még egy árva papírszeletke sem.

— Túl szűkszavú módja a bírálatnak! — horgasztotta le fejét a felelős szerkesztő.

Kétségtelen, hogy a Nemzeti Banknak nem tetszik az újság, s ezért a banktevékenység új ágazatát honosítja meg: az irodalmi kritikát. Sajtó nem áll rendelkezésére, hát virágnyelven fejezi ki magát, küldemények, átutalások segítségével.

Végeredményben elég kedvesen és ötletesen csinálja... Aki szereti a humort, meg se sértődik rajta. Ez volt a véleményünk egészen a legutolsó napokig.

Március másodikán azonban beütött a villám: újabb átutalási értesítés érkezett a Nemzeti Banktól a Komárom megyei Dolgozók Lapja számára. Ezúttal öt mázsa zabbal akart meglepni minket. Zabot újságíróknak! Méghozzá öt mázsát...

Ez már valóban ledorongoló kritika volt.

És most aggódva várjuk a továbbiakat. A Nemzeti Bank láthatóan vérszemet kapott, kritikája egyre élesebb, humora egyre vaskosabb lesz. Mi lesz majd a következő küldeményben?

Hajdú Ferenc
Komárom megyei Dolgozók Lapja

Pedig nem gombostű!

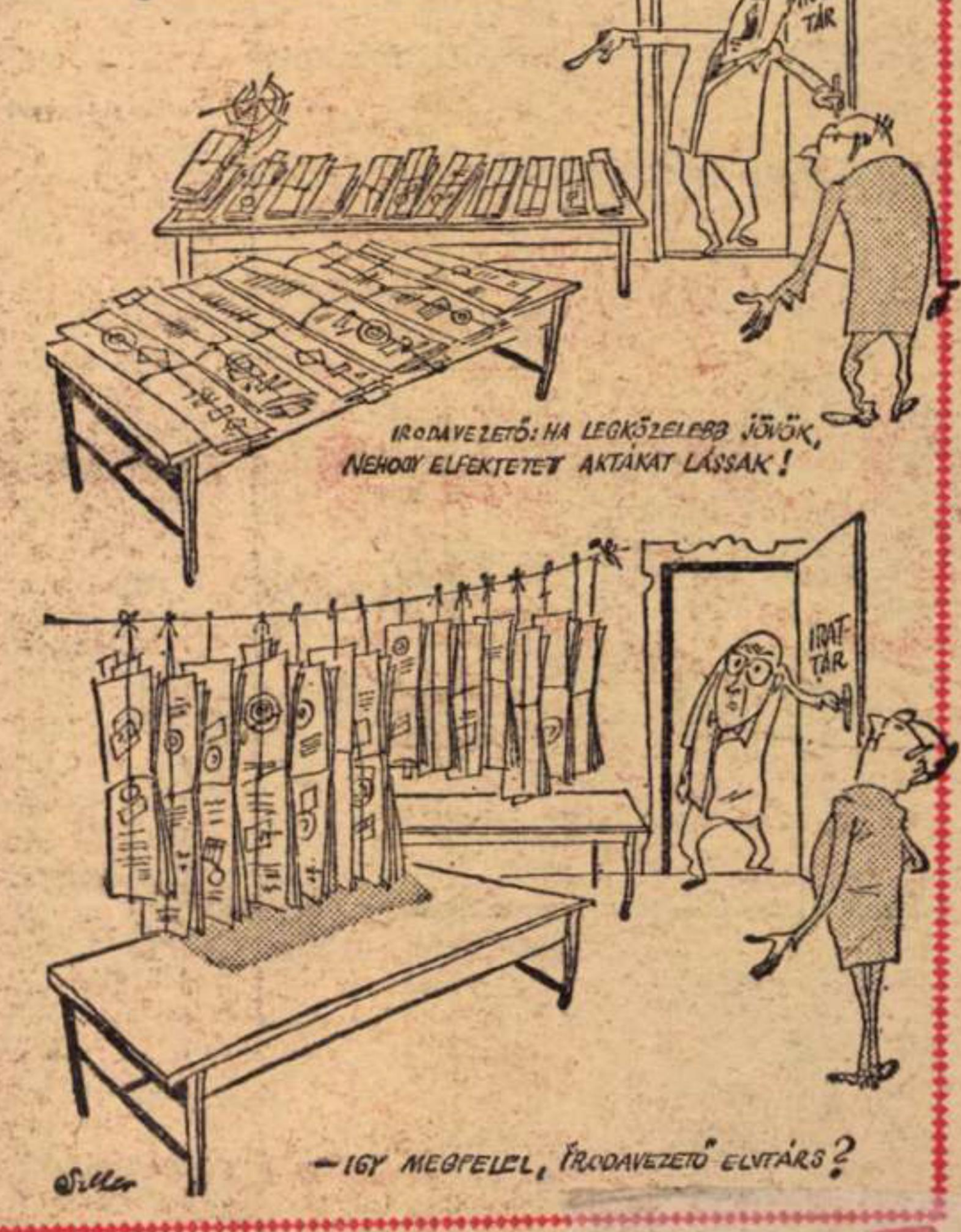
1953 június hónapban megrendeltünk a Borsodvidéki Gépgyárnál 2 darab 200 tonnás műanyagprést.

Vállalatunk műszaki átvevői 1953 december hónapban a szállító-vállalat telepén megtekintették a két megrendelt gépet és azokat műszakilag átvették.

A Borsodvidéki Gépgyár megbízottai akkor vállalták, hogy a gépeket nemsokára — legkésőbb 1953. év végéig — leszállítják, azonban csak egy gépet kaptunk, — a második gép azóta sem került elő. A Borsodmegyei Gépgyár azt állítja, hogy két gépet küldtek címünkre. Ezek szerint az egyik 200 tonnás mammutgép úgy eltűnt, mint a gombostű a szénakazalban. Érdeklődtünk már a Borsodvidéki Gépgyár főmérnökénél, az áruforgalmi osztály vezetőjénél, a vállalat ügyvédjénél, azután a miskolci helyi ügyészséghez, a budapesti városi döntőbizottsághoz és az ÁEK-hoz fordultunk. A présgép azonban nem került elő, pedig a közszükségleti cikkek gyártásánál nagy szükségünk volna rá. Vajon mi történhetett a 200 tonnás présgéppel? Hol gurulhatott a szekrény alá?

Bodnár György
Telefongyár főmérnöke

Megszűnt a bürokrácia



Uborkasaláta — szatyorban

Az vesse rám az első követ, akit közömbösen hagy az uborkasaláta enyhén ecetes-borsos-fokhagymás íze és illata. Bevallom, számomra elegendő volt megpillantani az Éjjel-nappal Közért hatalmas Mirelite-szekrényén feltornyosuló salátahegyet. Képzeletben máris ínycsiklandó vasárnapi étrendet állítottam össze, melynek koronája az uborkasaláta volt.

Ne beszéljünk most azokról a tízpercekről, amelyeket a pultnál, majd a pénztár előtt, végül blokkal a kezemben, lábujjhegyen ügyeskedtem végig, mindenre elszánt vevőtársaim között. Ezek a szombatdéli lázas félórák külön fejezetet érdemelnek a Közért és a türelmetlen vásárló történetében. Maradjunk most annál a kis szürke papírzacskónál, amelyben végre megkaptam a félkiló mélyhűtött uborkasalátát, s amely megkeserítette számomra azt az időt, amíg a Közérttől a salátástálig eljutott. A kedves zsákmányt ugyanis nejlon-szatyromba tettem. Tudván, hogy gyorsan olvadó dologról van szó, egyenesen az autóbuszmegállóhoz siettem. Ott rábíztam magam a tömeg sodrására és mire körülnézhettem, már fenn is voltam a hetesen. Mikor felszabadult sóhajjal leszálltam, aggódva vizs-



gáltam meg kis csomagomat. És nem ok nélkül. Szatyromban egy szétmállott, lucskos, szürke massza volt, amivel sikerült végigcsöpögtetnem a járdát, kapualjat, lépcsőházat, előszobát...

Ha már a tudomány lehetővé teszi, hogy az augusztusi uborka márciusban is frissen kerüljön asztalunkra, nem adhatná a Mirelite a kimért mélyhűtött árukat is olyan csomagolásban, amely legalább hazáig eltart?

R. E.

A ló a felelős?



A fertődi földműves szövetkezet tagsága kifogásolta, hogy a helyi szövetkezeti boltokban gyakran nem lehet kenyeret kapni. A kapuvári Sütőipari Vállalat fertőszentmiklósi megbízottja ennek okát a szövetkezeti taggyűlésen a következőképpen magyarázta meg:

„A kenyérellátásban mutatkozó zavarok egyedüli oka az, hogy a vállalat lova nem akarja húzni a szekeret, így a kenyér a kocsiban több napig áll és megszárad. Tehát a gyakori kenyérhiányért kizárólag a makacs ló hibáztatható. Bár mindent megpróbáltak a konok paripával, minden kísérlet kudarcba fulladt. A lovat már egyszer elvitték „üdülni" is, gondolván, hátha megjavul a pihenés után, de csalódtak, mert továbbra sem akarta húzni a kocsit. A verés sem használt..."

★

Lehet, hogy a lóval baj van, de hiba lehet a ló gazdái körül is. A vevők szerint a Sütőipari Vállalat, a földművesszövetkezet és a bolt vezetője gondoskodhatott volna a zavartalan kenyérellátásról, még akkor is, ha ilyen csökönyös lovuk van.

Elképzelhető ugyanis, hogy a lovat eladják és vesznek egy olyant, amelyik jobban szívén viseli a pékáruk szállítását, mint elődje. Bizonyára más megoldás is akad, s lehet tenni valamit. Végtére is nem szabad beletörődni abba, hogy a lóé legyen az utolsó szó.

„Marhavakaró Vállalat"?

A Biharnagybajomi Földművesszövetkezet a napokban levelet írt kisipari szövetkezetünknek ezzel a címzéssel: „Marhavakaró Győri Lakatos és Fémipari Vállalat". Az tény, hogy ló- és marhavakarókat is gyártunk, de a címzésből nem erre, hanem inkább arra lehet következtetni, hogy [illegible] megtermett dolgozóink a [illegible] és az egyénileg dolgozó parasztok marháit vakarják.

Szövetkezetünk a közeljövőben exportra is gyárt marhavakarókat. A Biharnagybajomi Földművesszövetkezet ezt bizonyára így hirdetné: „Külföldi marhák vakarását szakszerűen elvállaljuk."

Győri Lakatos és Fémtömegcikk Készítő KTSZ

A kubikos kérése



Az ember alig tud egy-két hétig dolgozni egy vadonatúj lapáttal, mert tönkremegy, eltörik a nyaka. Az a rész, ahová a nyelet beszorítjuk.

Azzal a kéréssel fordulunk az illetékesekhez, hogy a lapátok nyakát kettőslemezből készítsék. Ezzel meg lehetne hosszabbítani az új lapátok használati idejét. Minket pedig sok fáradságtól és bosszúságtól kímélnének meg.

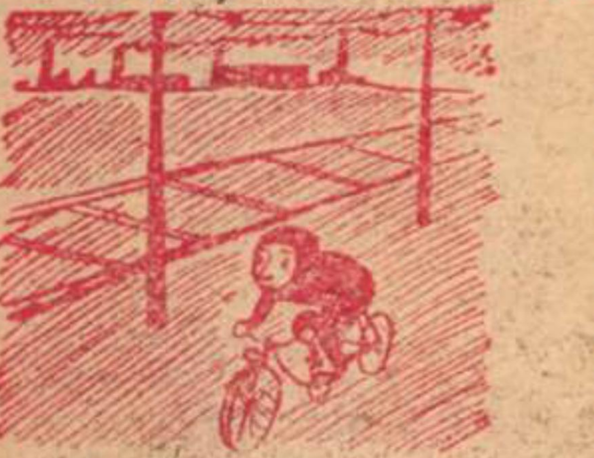
Kozáry István
kubikos

Érdekes kifogás

Január 21-én azzal a kéréssel fordultunk a Posta Távbeszélő Hivatal belvárosi üzeméhez, hogy vállalatunk két távbeszélőállomásának zsinórját hosszabbítsák meg. Kérésünket írásban adtuk be. Miután már egy hónap is eltelt anélkül, hogy a zsinórhosszabbítási munkát elvégezték volna, személyesen érdeklődtünk a távbeszélőhivatalnál. Ott azonban azt a fantasztikus választ kaptuk, hogy a munkát eddig azért nem végezték el, mert levelünkbe „zsinórhosszabbítás"-t írtunk „zsinórcsere" helyett. Arról azonban mélyen hallgattak, hogy az egy hónap alatt miért nem válaszoltak levelünkre, miért nem hívták fel figyelmünket a levelünk szövegébe csúszott „súlyos" hibára.

Aczél Pál,
a Gyógyáruért, V. dolgozója

A fény kialszik...



A MEZŐKER dolgozója vagyok. Minden reggel hat óra előtt járok kerékpáron Csepelről a Nagyvásártelepre. Múlt év októberében a gyorsvasút melletti műúton a villanykörték egy része kialudt. Karácsonykor pedig a műútnak már a fele sötétségbe borult. Most már ott tartunk, hogy a hosszú műúton talán csak tíz villanyoszlop világít, de az is csökkentett fénnyel, mert ahol két körte van a bura alatt, ott is csak egy ég. Az útvonal reggel különösen forgalmas. A Budapestről kifelé jövő autóbuszok, teherkocsik és a befelé igyekvő járművek kénytelenek teljes világítással közeledni s így a sűrű sötétség után hirtelen felvillanó fény szemetvakítóan erős.

Ne várják meg, amíg a meglévő pár körte is kialszik, hanem gondoskodjanak világításról mihamarabb! És akkor a nagyobb járműveknek se kell teljes fénnyel haladniok.

Fischer Nándorné
Bp., XXI., Guszev kap. u. 84

ÉLŐ IRODALMI PANOPTIKUM

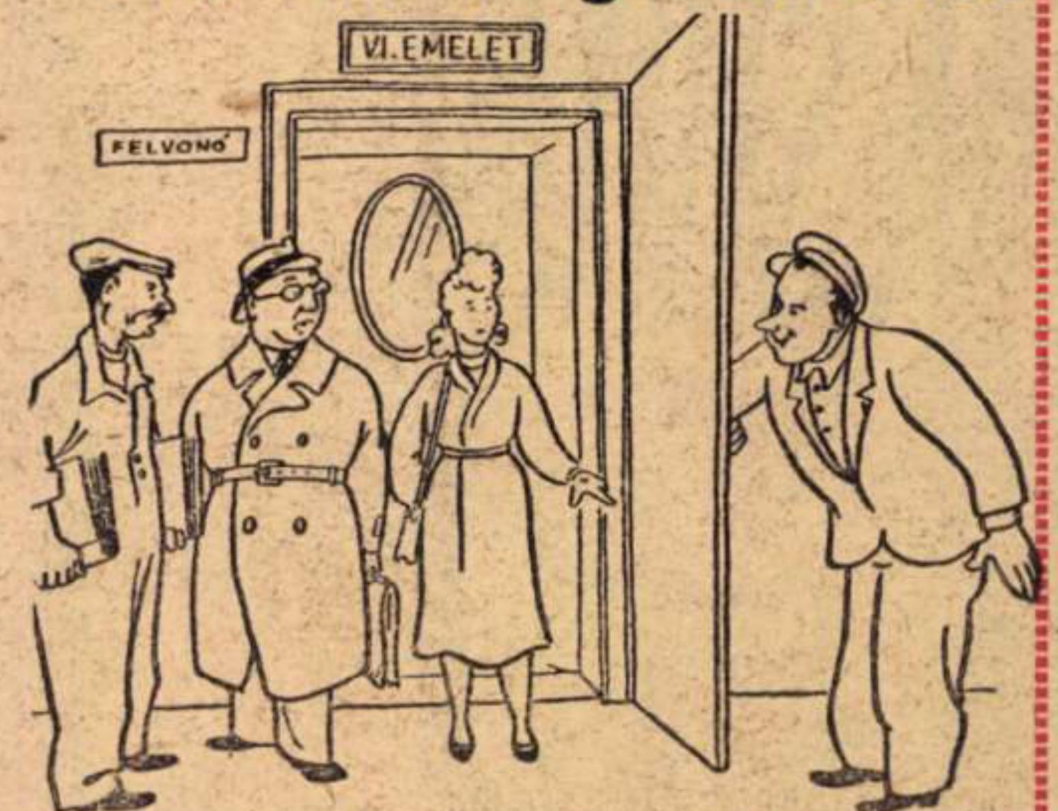
A Könyv című folyóiratunk februári száma izgalmas kis hírt közöl. A hír arról tudósít, hogy a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár újfajta műsort rendez Rákospalotán. Egyik neves írónk „Élő bibliográfia" címen előadást tart, miközben (és most jön, ami még nem volt!) a Színművészeti Főiskola hallgatói korhű jelmezben megjelenítik Anonymus, Dózsa, Tinódy, Martinovics, Vörösmarty, Petőfi, Jókai és József Attila alakját. Ezek a megelevenedett nagy emberek a saját műveikből tartanak felolvasást...

Ezt a vásári jellegű szellemidézést látni szeretném. Vajon megtartják-e valóban? Láthatom majd Jókait, vagy Tinódyt (természetesen a lantjával) és hallhatom korhű hangjukat? Különös izgatottsággal várom Anonymust (akiről még a városligeti szobra sem tud bővebb felvilágosítást adni). Vajon itt is eltakarja majd az arcát? És milyen nyelven fog beszélni? Vagy az nem lesz korhű?

Szóval tele vagyok izgalommal, de reménytelenül, mert a kis hír arról nem tudósít, hogy mikor tartják meg az élő irodalmi panoptikum első bemutatóját. Amit, remélem, több nem fog követni...

Szabó György tud. kutató
Bp. I., Gellérthegy u. 34.

Fura önköltségcsökkentés



— De elvtárs, én a harmadik emeletre kértem...
— Én meg a negyedikre!
— Kérem, kérem! Innen mindenki oda gyalogolhat, ahova akar!

Ludas Matyi elintézte

A „Nem érdemes fagyoskodni!" című cikkük az I—XII. kerületi vállalatunk utcai árusítását helyteleníti. Vállalataink valóban foglalkoztak utcai árusítással, de ezt a hibás módszert nemcsak a vendéglátóipari, hanem a KÖZÉRT- és GYÜMÉRT-vállalatoknál is alkalmazzák. Mi is helytelenítjük ezt a gyakorlatot, ezért intézkedtünk, hogy vállalataink az utcai árusítást szüntessék meg.

Bp. Vendéglátóipari Tröszt

★

Közbenjárásukra a Szakályi Sportkörtől a pénzemet megkaptam.

Váradi Sándor
Dombóvár

★

Kedves Ludas! Köszönöm a gyors intézkedést! Már választ is kaptam az Ingatlankezelő Vállalattól: még ebben a negyedévben megjavítják a csatornát.

Mészáros Sándorné
Bp. VIII., Bacsó B. u. 34.

★

A vasúton feladott és ott elveszett ládáink ügye kedvezően elintéződött. A MÁV a kárt megtérítette. Köszönjük!

Darvasi Imre
Szár

LUDAS MATYI. Szerkeszti a szerkesztőbizottság GÁDOR BÉLA (főszerkesztő), FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő). TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271. 221—283. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda V., Lapterjesztési ügyek: V., József nádor tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 405.000